

Maart 1982
82ste jaargang
Nummer 3

DE STER

DE STER

Uitgave van De Kerk
van Jezus Christus van de
Heiligen der Laatste Dagen

Maart 1982
82ste jaargang
Nummer 3

Eerste Presidium: Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner, Marion G. Romney, Gordon B. Hinckley.

Raad der Twaalf: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, Le Grand Richards, Howard W. Hunter, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell.

Adviseurs: M. Russell Ballard, Rex D. Pinegar, Charles Didier, George P. Lee, F. Enzo Busche.

Redactie kerkelijke tijdschriften: Lary Hiller, hoofdredacteur; Carol Moses, redactrice; Heidi Holfeltz, redactrice; Roger Gylling, redacteur.

Redactie De Ster: Henri J. A. Tenthof van Noorden, Kerkelijk Vertaalbureau, Parkstraat 38, NL-3581 PL Utrecht.

Nieuwsredacteur: George Ph M. Kraanen, Spoorlaan 15, NL-3721 PA Bilthoven.

INHOUDSOPGAVE

Bidt altijd. <i>Spencer W. Kimball</i>	1
Ik heb een vraag. <i>Ernel J. Morton</i>	9
Als plicht door liefde verdrongen wordt. <i>J. Spencer Kinard</i>	10
Jezus de Christus. <i>Edwin Brown Firmage</i>	12
Ik ben broeder Hughes, jullie huisonderwijzer. <i>Martine Bates</i>	20
De zegen van mijn huisonderwijzer. <i>Deris Jan Stokes</i>	21
Als stormen van moeite . . . <i>Kathy Wilcox</i>	23
Het wezen van ons bestaan. <i>Derek A. Cuthbert</i>	25
De wijsheid van oma Windsor. <i>Colleen Riley</i>	34
„Beproeft mij toch”. <i>Scot R. Meyers</i>	36

KINDERSTER

Van vriend tot vriend.	1
Het erfdeel. <i>Betty Lou Mell</i>	4
Voor de grap.	8

Jaarabonnement:

Fl. 21,60 storten op Citibank Amsterdam, rekeningnummer 266 041 434,

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Bf. 330 storten op Citibank Antwerpen, rekeningnummer 570-0157-600-33,

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

USA en Canada (niet per luchtpost): \$ 10.00.

© 1982 by the Corporation of the President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.
All rights reserved.

Verlag Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage, Porthstraße 5-7,
D-6000 Frankfurt am Main 50.

Boodschap van het Eerste Presidium

Er is iets dat onze Vader in de hemel wil dat een ieder van ons weet, en dat is dat Hij onze gebeden hoort en verhoort. Ik heb altijd hele tedere gevoelens gehad over het gebed en de macht en de zegeningen ervan. Hiervoor dank ik onze

Hemelse Vader en mijn lieve ouders en leraren, die mij in woord en daad geleerd hebben oprecht en met mijn hele hart te bidden.

Ik ben ervan overtuigd dat als wij oprecht en met ons hele hart bidden, alleen en

BIDT ALTIJD

President Spencer W. Kimball

Bidt altijd

samen, als wij 's avonds naar bed gaan en wanneer wij 's morgens opstaan, en aan tafel voor de maaltijden, wij niet alleen als gezin dichter naar elkaar toe zullen groeien, maar ook geestelijk zullen groeien door ons contact met onze Hemelse Vader.

Wij allen hebben zijn hulp zo hard nodig om evangeliewaarheden te leren en in praktijk te brengen, bij de belangrijke beslissingen in ons leven, beslissingen die betrekking kunnen hebben op schoolopleiding, huwelijk, werk, woonplaats, het grootbrengen van ons gezin, met elkander het werk van de Heer doen, en als wij vergeving nodig hebben en voortdurende leiding en bescherming bij alles wat wij doen. Onze lijst van behoeften is lang en oprecht.

Toen ik vroeger de ringen en zendinggebieden van de kerk placht te bezoeken, ontmoette ik er dikwijls mensen die moeilijkheden hadden of hard hulp nodig hadden. Mijn eerste vraag aan hen was altijd: „Hoe staat het met uw gebeden? Hoe dikwijls bidt u? In hoeverre bent u erbij betrokken als u bidt?” Het is mij opgevallen dat de zonde over het algemeen komt als de communicatielijnen verbroken zijn. Om deze reden heeft de Heer aan de profeet Joseph Smith gezegd: „Wat Ik tot één zeg, zeg Ik tot allen; bidt altijd, opdat de boze geen macht over u zal hebben” (Leer en Verbonden 93:49).

Het was de Meester die ons leerde hoe te bidden toen Hij zei:

„Bidt gij daarom aldus: Onze Vader, Die

in de hemelen zijt, Uw naam worde geheiligd.

Uw wil geschiede op aarde, zoals in de hemel.

En vergeef ons onze schulden, gelijk ook wij onze schuldenaren vergeven.

En leid ons niet in verzoeking, maar verlos ons van het kwade.

Want Uwer is het koninkrijk, en de macht, en de heerlijkheid, tot in eeuwigheid. Amen.” (3 Nephi 13:9–13.)

Er is veel om over na te denken in deze richtlijnen – met betrekking tot houding, liefde voor zijn doeleinden, liefde voor anderen, het aantonen dat ons geloof en ons leven op de juiste wijze is ingesteld. Als wij als volk ernaar willen streven van deze fundamentele richtlijnen te leren, zijn wij gereed om vooruitgang te maken wat onze geestelijke instelling en onze opvatting over het gebed betreft.

Als wij ons in gebed verenigen, hetzij thuis, in de kerk, bij feestelijke of openbare gelegenheden, behoren wij het doel van onze gebeden niet te vergeten: met onze Vader in de hemel te communiceren. Ik heb ondervonden dat, hoe moeilijk het ook lijkt, het beter is wanneer men met anderen bidt, om met liefde en oprechtheid contact te zoeken met God, dan zich zorgen te maken over wat de luisteraars wel zouden denken. Natuurlijk moet er rekening gehouden worden met de omgeving waarin gebeden wordt, en dat is een reden waarom openbare gebeden, of zelfs gezinsgebeden niet onze enige gebeden mogen zijn.

In onze familiekring echter zullen onze

kinderen leren hoe met hun Hemelse Vader te praten door naar hun ouders te luisteren. Zij zullen al snel ontdekken hoe innig en oprecht onze gebeden zijn. Als onze gebeden gehaast of als een gedachteloos ritueel worden uitgesproken, zullen zij dit ook merken. Als wij in ons gezin of alleen bidden, kunnen wij beter de raad van Moroni opvolgen: „Daarom, mijn geliefde broeders, bidt tot de Vader met alle kracht van uw hart” (Moroni 7:48). Nu zijn er wel dingen waarover men het best alleen kan bidden, wanneer men zich geen zorgen hoeft te maken over tijd of vertrouwelijkheid. Gebed als men alleen is, is van onschatbare waarde. Alleen bidden helpt ons schaamte of uiterlijk

vertoon en alle nog achtergebleven neigingen tot bedrog af te leggen; het helpt ons ons hart te openen en geheel en al eerlijk en eerbaar te zijn bij het uitspreken van onze hoop en vrees.

Reeds lang ben ik van de noodzaak doordrongen van privacy bij onze persoonlijke gebeden. De Heiland vond het soms nodig zich terug te trekken in de bergen of de woestijn om te bidden. Ook de apostel Paulus trok zich terug in de woestijn nadat hij geroepen was. Enos bevond zich op een eenzame plaats toen hij contact zocht met God. Joseph Smith zocht de eenzaamheid in een bosje met alleen maar vogels, bomen en God om naar zijn gebed te luisteren. Let u eens op enkele belangrijke punten in zijn verhaal: „In overeenstemming met mijn besluit, het aan God te vragen, begaf ik mij dus *het bos in* om de poging te doen. . . . Het was de eerste maal in mijn leven, dat ik zo'n poging deed, want in al mijn bekommelingen was ik er nog nooit toe gekomen *hardop* te bidden.” (Joseph Smith 2:14.)

Ook wij behoren waar mogelijk een kamer, een hoek, een kast te vinden waarin wij ons kunnen terugtrekken om in het geheim *hardop* te bidden. Hoe dikwijls heeft de Heer ons niet geboden *hardop* te bidden: „En verder gebied Ik u, dat gij zowel overluid als in uw hart zult bidden; ja, zowel voor de wereld als in het geheim, zowel in het openbaar als in het verborgen” (Leer en Verbonden 19:28). Zo centraal staat dit in onze gebeden en ons persoonlijk godsdienstig leven, dat de

Bidt altijd

Heer broeders van de priesterschap opdracht heeft gegeven om „die huizen van alle leden te bezoeken en hen te vermanen overluud en in het verborgen te bidden, en alle huiselijke plichten na te komen” (Leer en Verbonden 20:51).

En waarom zullen wij bidden? Wij behoren blijmoedig en oprecht te danken voor ontvangen zegeningen. De Heer heeft gezegd: „En gij moet Gode danken volgens de Geest voor elke zegen, waarmee gij ook wordt gezegend” (Leer en Verbonden 46 :32).

Een heerlijke, geruststellende geest komt er over ons als wij onze oprechte dankbaarheid tegenover onze Hemelse Vader uitspreken voor onze zegeningen – voor het evangelie en de kennis ervan waarmee wij gezegend zijn, voor de inspanning en het werk van ouders en anderen voor ons, voor onze familie en vrienden, voor kansen die wij gekregen hebben, voor verstand en lichaam en het leven, voor goede, nuttige ervaringen ons hele leven door, voor al de hulp en vriendelijkheden van onze Vader en voor verhoorde gebeden.

Wij kunnen voor onze leiders bidden. Paulus schreef:

„Ik vermaan u dan allereerst smekingen, gebeden, voorbeden en dankzeggingen te doen voor alle mensen, voor koningen en alle hooggeplaatsten” (1 Timoteüs 2:1–2).

Wij zullen trouw aan ons land en de wetten die ons regeren ontwikkelen als wij zo bidden. En wij zullen liefde en trouw aan de leiding van onze kerk ontwikkelen,

en onze kinderen zullen leren onze leiders te respecteren. Want men kan slecht kritiek uitoefenen op de ambtenaren van de kerk als men oprecht voor ze bidt. Het verheugt mij te kunnen zeggen dat ik mijn leven lang mijn leiders heb gesteund en voor hun welzijn gebeden heb. De laatste jaren heb ik een grote macht gevoeld die tot mij kwam door overeenkomstige gebeden van de heiligen die voor mij tot de hemel gericht werden.

Het alles bevattend zendingswerk beho-

„Oprechte dankbaarheid . . .
voor de goede en
waardevolle ervaring die wij
ons hele leven opdoen.”

ren wij ook voortdurend in onze gebeden te gedenken. Wij bidden dat de grenzen van de landen geopend zullen worden om het evangelie te ontvangen. Wij bidden om gelegenheden en leiding om het heerlijke nieuws van het evangelie met anderen te kunnen delen. Wanneer een kind zijn hele leven voor het zendingswerk heeft gebeden, zal het ook een goede zendingeling zijn.

Wij bidden voor de gefrustreerden, de verontrusten, de zieken, de behoeftigen, de zondaren. Wij bidden voor degene die naar ons gevoel onze vijand was, want wij herinneren ons de prachtige en krachtige raad van onze Heer: „Maar tot u, die Mij hoort, zeg Ik: Hebt uw vijanden lief, doet wel degenen, die u haten; zegent wie u vervloeken; bidt voor wie u smadelijk behandelen” (Lucas 6:27–28). Kan iemand lang een vijand hebben als hij bidt voor mensen in zijn omgeving tegen wie hij onvriendelijke gevoelens heeft gekoesterd?

Wij bidden om wijsheid, inzicht, begrip. Wij bidden op gevaarlijke plaatsen om bescherming, voor kracht in ogenblikken van verleiding. Wij gedenken degenen die ons dierbaar zijn en onze vrienden. Wij uiten vluchtige gebeden in woord of in gedachte, hardop of in de diepste stilte. Wij hebben altijd een gebed in ons hart dat onze bezigheden elke dag goed mogen zijn. Kan men slechte dingen doen als er oprechte gebeden in ons hart en op onze lippen zijn?

Wij bidden voor ons huwelijk, onze kinderen, onze burens, onze baan, onze

beslissingen, onze taken in de kerk, onze getuigenissen, onze gevoelens, onze doelen. Ja, wij volgen Amuleks raad en wij bidden om genade, voor onze broodwinning, voor ons huisgezin en voor bescherming tegen de macht van onze vijanden; wij bidden „ter bestrijding van de duivel, die een vijand van alle gerechtigheid is”. Wij bidden voor de opbrengst van onze velden. En als wij de Heer niet overluide aanroepen, laat ons hart dan voortdurend tot Hem in gebed uitgaan voor het welzijn van hen die rondom ons zijn en onszelf. (Zie Alma 34:18–27.)

Maar is het gebed slechts eenzijdige communicatie? Neen! Een van de redenen dat het gebed „d'oprechte wens” (zie lofzang 191) is, is dat het gebed zo'n voorrecht is, niet alleen om tot onze Hemelse Vader te mogen spreken, maar ook om liefde en inspiratie van Hem te mogen ontvangen. Aan het eind van onze gebeden behoren wij heel aandachtig te luisteren – wel minuten lang. Wij hebben om raad en hulp gebeden. Dan moeten wij ook stil zijn en luisteren.

Welke taal zal de Heer gebruiken? Door middel van de profeet Joseph Smith zei de Heer tot Oliver Cowdery die zich afvroeg hoe hij antwoord op zijn gebeden kon ontvangen:

„Voorwaar, voorwaar, zeg Ik u, indien gij nog meer getuigenis verlangt, denk dan terug aan de nacht, toen gij in uw hart tot Mij riept om de waarheid van deze dingen te mogen weten.

Schonk Ik u geen vrede in uw gemoed aangaande de aangelegenheid? Welk

Bidt altijd

groter getuigenis kunt gij ontvangen dan dat van God?" (Leer en Verbonden 6:22–23.)

Enige tijd later onderwees de Heer Oliver Cowdery opnieuw door middel van de profeet Joseph Smith: „Doch zie, Ik zeg u, dat gij het in uw gedachten moet uitvoren; dan moet gij Mij vragen of het juist is, en indien het juist is, zal Ik uw boezem in u doen branden; daaraan zult gij gevoelen, dat het juist is.

Doch indien het niet juist is, zult gij dat gevoel niet hebben, maar zult gij een verdoving van gedachten hebben" (Leer en Verbonden 9:8–9).

De taal van het gebed leren is een blijde, levenslange opdracht. Soms stromen de ideeën onze geest binnen als wij luisteren na ons gebed. Soms dringen gevoelens zich aan ons op. Wij voelen ons kalm worden en weten dat alles goed met ons zal zijn. Maar altijd als wij eerlijk en oprecht geweest zijn zullen wij een goed gevoel van binnen krijgen, een warm gevoel jegens onze Hemelse Vader en het gevoel dat Hij van ons houdt. Het doet mij verdriet dat sommigen van ons de betekenis van die kalme, geestelijke warmte niet hebben geleerd, want het is een getuigenis voor ons dat onze gebeden verhoord worden. En daar onze Vader in de hemel ons meer liefheeft dan wij onszelf, kunnen wij op zijn goedheid vertrouwen, wij kunnen op Hem vertrouwen; het betekent dat als wij blijven bidden en blijven leven zoals wij behoren te leven, de hand van onze Vader ons zal leiden en zegenen.

En daarom zeggen wij in onze gebeden „Uw wil geschiede" en menen het. Wij zouden een leider niet om raad vragen, en deze dan naast ons neerleggen. Wij mogen de Heer niet om zegeningen vragen en dan het antwoord negeren. Daarom bidden wij „Uw wil geschiede, Heer. U weet 't het best, lieve Vader. Ik zal uw raad aanvaarden en blijmoedig volgen."

Wij doen dit omdat wij weten dat wij verkeerd kunnen bidden (zie Jakobus 4:3), of om dingen bidden die niet nuttig voor ons zijn (zie Leer en Verbonden 88:65), of vragen om dingen die niet goed zijn (zie 3 Nephi 18:20). Maar zelfs in dat opzicht is onze liefhebbende Vader een vriendelijke ouder, want de Meester heeft ons geleerd:

„Is er soms een vader onder u, die, als zijn zoon hem om een vis vraagt, hem voor een vis een slang zal geven? Indien dan gij, hoewel gij slecht zijt, goede gaven weet te geven aan uw kinderen, hoeveel te meer zal uw Vader uit de hemel de heilige Geest geven aan hen, die Hem daarom bidden?" (Lucas 11:11,13.)

Het is zulk een voorrecht en zulk een vreugde tot onze Vader in de hemel te bidden, zulk een zegen voor ons. Maar wij zijn nog niet klaar als wij gebeden hebben. Amulek leerde terecht: „En ziet, ik zeg u, mijn beminde broederen: Denkt niet, dat dit alles is; want als hij, nadat gij deze dingen alle hebt gedaan (bidden), de behoeftigen en naakten wegzendt en de zieken en kranken niet bezoekt, en niet van uw middelen, als gij ze hebt, mede-

deelt aan hen, die ze nodig hebben – ik zeg u: Als gij geen dezer dingen doet, ziet, dan is uw gebed vruchteloos en zal u niets baten; en gij zijt als de geveinsden, die het geloof verlooehenen.” (Alma 34:28.)

Wij mogen nooit vergeten dat wij het evangelie even eerlijk en even ijverig behoren te beleven als wij bidden.

Als wij dat doen zullen de zegeningen des hemels de onze zijn. Onze gebeden zullen een juiste weerkaatsing van ons leven zijn. Volmaakt eerlijk in woord en daad tegenover onzè Vader, zullen wij in staat zijn zijn hulp te zoeken, in het bijzonder zijn vergeving, als wij ons bekeren en Hem laten zien dat wij inderdaad even rechtvaardig leven als bidden.

Ik heb altijd van het verhaal van Enos, die in grote nood verkeerde, gehouden. Evenals wij allen, want geen van ons is volmaakt, was hij afgedwaald. Ik weet niet hoe groot zijn zonden waren, maar hij schreef: „En ik zal u van de strijd vertellen, die ik voor God had, voordat ik vergeving mijner zonden ontving.” (Enos 2.)

Het verhaal is levendig en zijn woorden zijn indrukwekkend: „Ziet, ik ging op wild jagen in de wouden. . .” Maar hij ving geen dieren. Hij onderzocht zijn ziel, hij verhief zijn hart omhoog, hij vroeg, hij smeekte. Hij was bezig opnieuw geboren te worden. Hij had zijn hele leven tussen het onkruid geleefd, maar nu zocht hij een verzorgde tuin.

Hij ging verder: „. . . En de woorden, die ik mijn vader dikwijls had horen spreken aangaande het eeuwige leven en de vreugde der heiligen had ik ter harte genomen.”

Hij herinnerde zich het verleden en hij werd verwarmd en geïnspireerd door de woorden die zijn vader had gesproken en die nu zijn ziel ontroerden.

„En mijn ziel hongerde . . .” De geest der bekering begon greep op hem te krijgen. Hij had berouw, hij verlangde ernaar de oude man der zonde te begraven, en een nieuwe man van geloof en goddelijkheid te doen opstaan.

„. . . En ik knielde voor mijn Maker neder en riep Hem aan in krachtig gebed en smeken voor mijn ziel. . .” Hij besepte dat niemand zalig kan worden in zijn zonden, dat niets onreins het koninkrijk Gods binnen kan gaan. Hij was tot het besef

Bidt altijd

gekomen dat er eerst een reiniging moet plaatsvinden, dat er een nieuw hart in de mens moest komen. Hij wist dat het geen klein en gemakkelijk iets was, want hij schreef: „. . . En de ganse dag riep ik Hem aan.” Dit was niet zo maar een gebed; dit waren geen afgezaagde en versleten zinnen. De minuten werden uren, en toen de zon onderging was de troost nog niet gekomen. Want bekering is niet zo maar een alleenstaand iets, noch is vergeving een onverdiende gave. Zo kostbaar voor hem was deze communicatie met God, dat zijn vastbesloten ziel zonder ophouden doorging: „Ja, toen de avond viel, verhief ik nog steeds mijn stem ten hemel.”

En toen, na dat krachtige gebed, na oprechte beloften te hebben gedaan, na de oprechtheid van zijn gebed te hebben bewezen, kwam de stem des Heren tot hem: „Enos, uw zonden zijn u vergeven en gij zult worden gezegend” (Enos 1–5). Wat een zegen en een vreugde voor een ieder van ons te weten dat onze Vader leeft en dat Hij ons liefheeft, dat Hij ons vergeeft als wij ons bekeren, dat Hij altijd bereid is te helpen en liefde te geven aan zijn geliefde kinderen.

Na een leven van gebed weet ik welke liefde en kracht en sterkte komt door oprecht en innig gebed. Ik weet dat onze Vader bereid is ons te helpen in ons sterfelijk bestaan, ons te leren, ons te leiden, ons de weg te wijzen. Daarom heeft de Heiland vol liefde gezegd: „Wat Ik tot een zeg, zeg Ik tot allen; bidt altijd” (Leer en Verbonden 93:49).

Als wij dit doen, zullen wij een persoonlijk getuigenis krijgen dat onze Vader in de hemel onze gebeden werkelijk hoort en beantwoordt. Hij wil dat een ieder van ons dit getuigenis heeft. Streef ernaar, broeders en zusters! Streef ernaar! □

Suggesties voor huisonderwijzers

- 1.** Vertel een persoonlijke ervaring met het gebed. Vraag de leden van het gezin gevoelens of ervaringen die zij gehad hebben te vertellen.
  - 2.** Zijn er teksten uit de Schriften of andere gedeelten in dit artikel dat het gezin zou kunnen voorlezen, of aanvullende teksten die u voor zou willen lezen?
  - 3.** Waarom is een persoonlijk getuigenis dat onze Vader in de hemel onze gebeden hoort en verhoort zo belangrijk? Welk verschil maakt dat voor ons uit in ons leven?
  - 4.** Bespreek manieren waarop de gezinsleden de kwaliteit van hun persoonlijke en andere gebeden kunnen verbeteren.
  - 5.** Zou deze bespreking beter kunnen zijn na met het gezinshoofd gesproken te hebben vóór het bezoek?
-

IK HEB EEN VRAAG

Vragen van algemeen evangeliebelang worden beantwoord als leidraad, niet als officiële verklaring aangaande kerkelijke leer.

Ermel J. Morton

Vraag:
Er zijn aspecten van het oudtestamentische voorschrift „oog voor oog, tand voor tand” die ik niet begrijp. Hoe kon de Heer zulk een vergeldende wet geven aan de kinderen Israëls?

Antwoord:
Ermel J. Morton,
patriarch, ring Rexburg Idaho

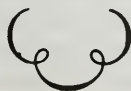
Het was zeker niet de bedoeling van deze tekst om wraak en vergelding goed te keuren. Zoals deze woorden in het Oude Testament staan, zijn ze bedoeld als een metafoor en moeten ze figuurlijk opgevat worden, dus een rechtmatige wedervergelding. Hetzelfde idee werd bondig uitgesproken door Paulus: „Want wat een mens zaait, zal hij ook oogsten” (Galaten 6:7).

In oudtestamentische tijden werd het voorschrift „oog voor oog” gegeven als een richtlijn voor de rechters, opdat hun oordelen rechtvaardig zouden zijn, en opdat personen niet zelf vergelding zouden zoeken.

Zoals Alma aan zijn zoon Corianton uitlegde was het beginsel dat toegepast werd herstelling, „het terugkrijgen van kwaad voor kwaad, of zinnelijkheid voor zinnelijkheid, of . . . goed voor wat goed is, rechtvaardigheid voor wat rechtvaardig is” (Alma 41:13). Of, zoals de Heiland het stelde in de bergrede:

„En met de maat, waarmede gij meet, zal u gemeten worden” (Matteüs 7:2). In het laatste oordeel zal een oog hersteld worden voor een oog, een tand voor een tand, genade voor genade, vriendelijkheid voor vriendelijkheid, en ook kwaad in het hiernamaals voor kwaad in dit leven. Toen de Heiland de bergrede uitsprak,

haalde Hij de woorden „Oog voor oog, tand voor tand” aan, maar Hij voegde eraan toe: „Maar Ik zeg u, de boze niet te weerstaan, doch wie u een slag geeft op de rechterwang, keer hem ook de andere toe” (Matteüs 5:38-39). De Heer trok het beginsel van goddelijke rechtvaardigheid dat Hij aan Mozes op de berg Sinai had gegeven, niet in. In plaats daarvan ging Hij in tegen de leringen van de schriftgeleerden en de Farizeeën van die tijd, die de bedoeling van deze tekst verkeerd begrepen. In plaats van het recht om te oordelen toe te kennen aan degenen die het gezag daartoe hadden, legden zij het beginsel „oog om oog” uit als een rechtvaardiging om wraak te nemen in geval van verwonding of belediging. De kinderen Israëls hadden als onderdeel van de wet van Mozes het gebod ontvangen: „Gij zult niet wraakzuchtig en haatdragend zijn tegenover de kinderen van uw volk, maar uw naaste liefhebben als uzelf” (Leviticus 19:18). Het was hun dus niet alleen verboden om zich te wreken, maar ook om wraakgevoelens te koesteren die tot vergelding zouden kunnen leiden. In plaats daarvan was het hun plicht om lief te hebben, en wraak aan de Heer over te laten. (Zie Deuteronomium 32:35; Psalm 94:1.) Toen de Heiland in de bergrede de mensen leerde zich niet te wreken, herstelde Hij slechts een beginsel dat Hij door middel van Mozes had gegeven, en probeerde Hij een werelds standpunt, dat ervan afweek, uit te roeien. □

J. Spencer Kinard

Wij doen veel uit plichtsgevoel in het leven. Wij betalen belasting; houden ons aan de snelheidsvoorschriften, al zijn wij laat; gaan na de lunch weer naar ons werk, allemaal omdat het onze plicht is. En velen van ons zien God gehoorzamen als iets dergelijks. Het is onze plicht. Wij maken ons er zorgen over dat Hij ergens om een hoekje staat te gluren en ons aan zal vallen als wij ongehoorzaam zijn. Grimmig doen wij datgene waarvan wij denken dat het goed is, zoals de Schriften lezen wanneer wij veel liever de krant zouden pakken, betalen tandenknarsend onze gaven, en werken aan onze lijst van christelijke eigenschappen met onwrikbare standvastigheid. Nu heeft plicht natuurlijk wel zijn plaats. Wij bewonderen hem voor wat hij waard is. Het is een prachtige schoolmeester, een bel die ons wakker maakt uit onze sluimer, een stok die ons eraan herinnert dat

Als plicht door liefde verdrongen wordt

het leven groter is dan onze eigen kleine hartstochten. Zoals kinderen die liever in de zon gaan spelen dan hun rekensommen te maken, hebben wij soms – en misschien wel dikwijls – plicht nodig om ons te motiveren tot edeler daden.

Maar laten wij ons nooit laten verleiden te denken dat plicht alleen genoeg is om onze harten te veranderen en ons terug te brengen tot God. Het is een veel te zwakke stroom om de weg te verlichten. Op een bepaald geheimzinnig punt moet liefde plicht veranderen zoals het morgenlicht een bevroren plas verandert. Wij moeten de Heer gehoorzamen, niet omdat wij Hem vrezen, zelfs niet omdat wij denken dat het goed is om te doen.

Uiteindelijk moeten wij het doen omdat wij Hem liefhebben. Wij verlangen er vurig naar Hem te dienen. Wij verlangen er vurig naar op Hem te lijken, die het middelpunt is van onze hoogste

idealen en onze innigste toegenegenheid.

De Heer heeft niet zo maar per ongeluk gezegd: „Zalig die honger en dorsten naar de gerechtigheid” (Matteüs 5:6). Honger en dorst zijn woorden die wij begrijpen. Zij zeggen iets krachtigs over onze menselijke behoeften. Zoals een schrijver het eens stelde: „Niets is werkelijkheid voor ons behalve honger.” Liefde is een ander woord met dezelfde kracht. Zij doorbreekt de barrières rondom het hart en brengt ons in beweging wanneer niets anders dat kan.

Ja, de Heer zal onze daden uit plichtsgevoel aanvaarden en er ons zelfs voor zegenen, maar laten wij inzien dat er meer is. Het is liefde die een symfonie schrijft, een mooie roman. Het is liefde dat een ouder naar het bedje van zijn kind brengt. En uiteindelijk is het liefde en alleen liefde, die ons terug kan brengen tot God. □

de JEZUS CHRISTUS

Edwin Brown Firmage

Enkele jaren geleden zat ik eens tijdens een lunch naast een zeer bekwame en scherpzinnige jonge advocaat. Ik had deze jongeman goed leren kennen. Ik wist dat hij lid was van een andere christelijke kerk dan de onze. Hij wist dat ik een actief mormoon was.

Na enige tijd over koetjes en kalfjes te hebben gesproken, stelde hij mij enkele ernstige vragen; hij begon met: „Is de mormoonse kerk christelijk?” Hij voegde eraan toe dat zijn vraag eerder theologisch was dan moreel; hij wilde Jezus' plaats in de mormoonse theologie begrijpen.

Die veelomvattende vraag overweldigde mij. Terwijl ik even nadacht om mijn gedachten te ordenen en een antwoord te formuleren, besepte ik dat elke uiteen-

zetting van de taak van de Heiland in het mormoonse geloof veel vroeger moest beginnen dan met zijn sterfelijk bestaan. Ik beantwoordde de vraag van mijn vriend door hem over de twaalf taken van Jezus de Christus te vertellen.

Ten eerste legde ik in het kort ons geloof uit in de eeuwige natuur van de mens door enkele teksten uit de drieënnegentigste afdeling van de Leer en Verbonden in eigen woorden weer te geven en uit te leggen. Met die woorden lichtte Jezus de profeet Joseph Smith in over de eeuwige aard van de intelligentie van de mens: „Ik was in den beginne bij de Vader, en ben de Eerstgeborene;

Gij waart eveneens in den beginne bij de Vader; . . .

De mens was eveneens in den beginne bij

God. Intelligentie, of het licht der waarheid, werd niet geschapen of gemaakt, en dit kan inderdaad ook niet.

Ziet, hier is de vrije wil van de mens” (Leer en Verbonden 93:21, 23, 29, 31).

Ten tweede vertelde ik hem over de grote raadsvergadering in de hemel, waar alle kinderen van de Vader te samen kwamen om van zijn plannen te horen om onze eeuwige ontwikkeling mogelijk te maken.

Jezus was de uitvoerder van dat plan van de Vader dat de vrije wil van de mens, die onafscheidelijk verbonden is aan wezens die een ongeschapen en eeuwig bestaan bezitten, beschermde. Lucifer wilde dat plan wijzigen en de vrije wil van de mens uitschakelen. (Zie Mozes 4 : 1–3.)

Ten derde bespraken wij de rol van Christus als de Schepper van deze en ontelbare andere werelden, waardoor het plan van de Vader, dat door de meerderheid van zijn kinderen werd aangenomen, uitgevoerd werd. Ik haalde een gedeelte uit het grote visioen dat Mozes ontving aan:

„En door het Woord Mijner Macht, Hetwelk Mijn Eniggeboren Zoon is, Die vol genade en waarheid is, heb Ik ze geschapen. En ontelbare werelden heb Ik geschapen; en ook deze heb Ik voor Mijn eigen oogmerk geschapen; en Ik schiep ze door de Zoon, Die Mijn Eniggeborene is” (Mozes 1:32–33).

Dit aspect van Jezus’ taak in verband met het heelal was helemaal nieuw voor mijn vriend en maakte diepe indruk op hem. De volgende taak van Jezus, hoewel bekend en gepredikt door de kerk vroeger, was opnieuw helemaal vreemd voor mijn vriend. Ik legde uit dat Jezus Jehova was, de God van het Oude Testament, de God van Abraham, Isaak en Jakob, en degene die de wet aan Mozes gaf. Jezus stelde de profeet Joseph Smith op de

hoogte van dit feit in de tempel te Kirtland (Leer en Verbonden 110:1–4) en had dit lang daarvoor bekendgemaakt aan de Nephieten:

„Ziet, Ik ben het, Die de wet gaf, en Ik ben het, Die een verbond sloot met Mijn volk Israël; daarom is de wet in Mij vervuld, want Ik ben gekomen om de wet te vervullen; daarom heeft ze een einde” (3 Nephi 15:5).

Dat Jezus Jehova, de God van het Oude Testament, was voordat Hij op aarde geboren werd, werd door de kerk in vroegere tijden gedurende vierhonderd jaar gepredikt, totdat deze leer vervangen werd door valse leerstellingen. De eerste joodse christenen hebben voortdurend beweerd, als zij beschuldigd werden van het onderwijzen van de wet en de profeten, dat wat zij predikten niet nieuw was maar heel, heel oud, en vanaf het begin door Jezus zelf aan de profeten was verkondigd. Arthur Cushman McGiffert (een Amerikaanse theoloog, 1861–1933) plaatste in zijn uitgave van *The Church History of Eusebius* de opmerking dat deze eerste grote kerkhistoricus dezelfde mening was toegedaan als alle kerkvaders uit vroegere tijden, namelijk dat Jezus degene was die aan de profeten van het Oude Testament verscheen.

„Eusebius (Palestijns theoloog, kerkhistoricus en geleerde, 260–340?) accepteert het algemene standpunt van de vroegere kerk dat de goddelijke verschijningen van het Oude Testament, verschijningen van Christus zijn geweest, dus verschijningen van de tweede persoon van de drieëenheid. Augustinus schijnt de eerste van de kerkvaders geweest te zijn die er een andere mening op nahield, en beweerde dat dergelijke verschijningen van Christus niet verenigbaar waren met de leer dat de Vader en de Zoon eenzelfde wezen

waren.” (McGiffert, *The Church History of Eusebius*, 1890.)

Pas toen ik aangeland was bij de vijfde taak van de Meester gaf de kennis van mijn vriend ons een gemeenschappelijke achtergrond voor onze bespreking over de taak van Jezus in de mormoonse theologie. Wij waren het eens in ons geloof dat Jezus geboren was uit de maagd Maria, ter vervulling van de profetieën; dat Hij het evangelie onderwees aan de mensen van zijn tijd (volgens ons onderwees hij opnieuw het evangelie aan zijn volk, ter vervulling van zijn onderwijs aan de profeten in het verleden) en werd gekruisigd. Ik legde uit dat de mormonen geloven dat Jezus zijn kerk oprichtte terwijl Hij op aarde was en haar priesterlijke macht gaf; dat de kerk niet zoals sommigen geloven de schepping van Jezus' volgelingen was na zijn kruisiging. De Meester ordende zijn apostelen, zond de zeventigen uit op zending, en had een organisatie van herkenbare ambtenaren voor de kruisiging.

De centrale taak van de Meester, de taak die door niemand anders vervuld had kunnen worden, was natuurlijk die van Jezus de Christus, die gekruisigd werd voor de zonden van de wereld. Ik getuigde tot mijn vriend dat ik dit op de meest letterlijke manier geloofde. Ik vertelde hem dat hoewel ik niet helemaal begreep hoe iemand de zonden van anderen op zich kon nemen en daardoor een algemene opstanding kon teweegbrengen, ik met mijn hele hart wist dat het zo was en dat dit gedeelte van het plan vanzelf werkt en niet begrepen hoeft te worden.

Ik wist dat ons geloof met betrekking tot de zesde taak van Christus helemaal nieuw zou zijn voor mijn vriend en, wegens de bijzondere aard van deze taak, hem zo vreemd zou voorkomen dat hij

het niet zou kunnen begrijpen of waarderen. Ik legde zo goed als ik kon de zending van Jezus uit in de hel of de onderwereld, de plaats van de geesten van de gestorvenen. Ik verzekerde hem opnieuw dat deze taak goed bekend was aan de leden van de vroegere kerk. Deze zending was waarachtig en van groot belang voor het plan van de Vader.

Jezus vertelde over zijn voornemen aan zijn apostelen toen Hij met ze sprak in Caesaréa Filippi kort voor de verheerlijking op de berg. De profeet Joseph Smith zei dat Petrus, Jakobus en Johannes

belangrijke sleutels en begiftigingen ontvingen ten tijde van de verheerlijking op de berg, en dit feit geeft meer betekenis aan de opmerkingen die de Meester daarvoor gemaakt had tegenover Petrus met betrekking tot de bindende en verzegelende machten. (*History of the Church*, deel 3, blz. 387.) Na Petrus' grote belijdenis: „Gijt zijt de Christus, de Zoon van de levende God” in antwoord op de vraag van de Meester: „Wie zeggen de mensen, dat de Zoon des mensen is?” zei de Heiland tegen Petrus „de poorten van het dodenrijk zullen haar (de gemeente) niet overweldigen.”

De hel betekende voor de geleerden die het Nieuwe Testament vertaalden niet wat het voor sommige mensen heden ten dage betekent. Het betekende niet de plaats waar slechte mensen heengaan, het domein van de satan, het was eerder een synoniem van onderwereld, de plaats van de doden, waar alle geesten van alle mensen heengaan als zij sterven. De poorten van een stad behoorden tot de buitenste bescherming van een stad, en hielden degenen die binnen waren gescheiden van degenen die buiten waren. Wat de Meester tegen de discipelen zei was gewoon dat de poorten, of de buitenste verdedigingswerken van de onderwereld, de plaats van de doden, de kerk niet zouden kunnen verhinderen de onderwereld binnen te dringen en die mensen die door de dood gebonden waren te bevrijden. In feite kondigde Hij daar zijn bezoek aan de onderwereld aan, de invoering van het evangelie daar, en zijn triomf over de blijvende gevolgen van de dood op het mensdom.

Ik verzekerde opnieuw dat dit standpunt ook het standpunt van de vroegere kerk was, en dat een volledige kennis hiervan hersteld was door de profeet Joseph

„De meester ordende zijn apostelen. . .”

Smith. In een van de grote afdelingen over het priesterschap in de Leer en Verbonden openbaarde de Heer aan Joseph Smith dat zijn plan van zaligheid niet alleen gold voor hen „die geloofden, nadat Hij in het midden des tijds in het vlees kwam, maar (voor) allen, die sedert den beginne hebben geleefd – namelijk allen, die leefden vóór Zijn komst, en in de woorden van de heilige profeten geloofden, die spraken zoals zij werden

geïnspireerd door de gave van de Heilige Geest, en waarlijk in alles van Hem getuigden . . .” (Leer en Verbonden 20:26.)

Deze zelfde boodschap werd ook onderwezen door Irenaeus, een christelijke geleerde uit de tweede eeuw, die woorden gebruikte die verbazend veel op die van Joseph Smith lijken:

„Want het was niet slechts voor degenen die in Hem geloofden ten tijde van keizer Tiberius dat Christus gekomen is, noch was het slechts voor de mensen die nu leven dat de Vader zijn goddelijke voorzienigheid uitoefende, maar voor alle mensen die van den beginne, in overeenstemming met hun bekwaamheid, tijdens hun leven zowel God gevreesd als liefgehad hebben, rechtvaardig en edelmoedig tegenover hun naasten geweest zijn, en oprecht hebben verlangd Christus te zien en zijn stem te horen.” (*The Writings of Irenaeus*, deel 1, blz. 454–455.)

Ik legde uit dat dit beginsel, dat iedereen de kans zou krijgen om zalig te worden, inhoudt dat het evangelie ook in de hel gepredikt moest worden. Clement van Alexandria schreef in de tweede eeuw:

„Daarom predikte de Heer het evangelie aan degenen die in de hel waren. In overeenstemming hiermede staat in de Schriften: ‚Hades zegt tegen Vernietiging: *Wij hebben zijn vorm niet gezien, maar wij hebben zijn stem gehoord.*’ . . . Maar hoe? Tonen de Schriften niet aan dat de Heer het evangelie predikte aan degenen die omkwamen in de vloed . . . *De apostelen, na de Heer, predikten het evangelie aan de gestorvenen in Hades. Want het was noodzakelijk, volgens mij, dat evenals hier, zo ook daar, de beste van de discipelen navolgers van de Meester zouden zijn; opdat Hij bekering zou brengen tot hen die tot de Hebreeën*

behoorden, en zij tot de heidenen . . . de Heer daalde af in de hel voor geen andere reden dan om het evangelie te prediken. . . Want het zou niet rechtvaardig zijn dat dezen veroordeeld zouden worden zonder gerecht, en dat alleen degenen die na de komst van de Heiland zouden leven van de goddelijke rechtvaardigheid zouden kunnen profiteren. . . Als Hij dan het evangelie predikte aan de mensen in het vlees opdat zij niet op onrechtvaardige wijze veroordeeld zouden kunnen worden, hoe zou men zich dan kunnen voorstellen dat Hij niet om dezelfde reden het evangelie zou prediken aan degenen die dit leven voor zijn komst hebben verlaten?” (*The Writings of Clement Alexandria*, deel 2, blz. 328–334.)

Dit beginsel werd door openbaring ook bekendgemaakt aan een moderne profeet, Joseph F. Smith, toen hij er oprecht naar streefde de betekenis van Petrus’ verslag van het prediken van het evangelie door Christus aan de geesten in de gevangenis te begrijpen. (Zie Leer en Verbonden 138.)

Vele van de kerkvaders legden er keer op keer de nadruk op dat Christus ter helle nederdaalde en daar de profeten, zijn discipelen uit de tijd dat Hij als Jehova bekend was, de opdracht gaf het evangelie te prediken.

Ik merkte tegen mijn vriend op dat een verordening die noodzakelijkerwijs te maken had met deze taak van de Meester, die van de doop voor de doden of de doop door plaatsvervangers was. Ik wees hem erop dat Paulus hiernaar verwees toen hij over deze verordening sprak tegen de heiligen te Korinte als bewijs van de werkelijkheid van een lichamelijke opstanding: „Wat zullen anders zij doen, die zich voor de doden laten dopen?” (1 Korintiërs 15:29.) Dit gebruik van het

Maria, Petrus en de broeders, aan de twee Emmaüsgangers, aan Petrus en de anderen terwijl zij aan het vissen waren in Galilea; en tenslotte de hemelvaart van de Heer. Ik wees er mijn vriend op dat de Heer deze tijd ongetwijfeld gebruikt heeft om zijn apostelen verder te onderwijzen.

Wat het onderwerp van dit onderwijs ook geweest is, Hij heeft wel onbetwistbare lessen achtergelaten voor ons allemaal betreffende de letterlijke aard van de opstanding, zijn verschijning aan de broeders: „Ziet mijn handen en mijn voeten, dat Ik het zelf ben; betast Mij en ziet, dat een geest geen vlees en beenderen heeft, zoals gij ziet, dat Ik heb” (Lucas 24:39), en de belofte van een even letterlijke terugkomst, bij de hemelvaart: „Galileese mannen, wat staat gij daar en ziet op naar de hemel? Deze Jezus, die van u opgenomen is naar de hemel, zal op dezelfde wijze wederkomen, als gij Hem ten hemel hebt zien varen” (Handelingen 1:11).

De achtste taak van de Meester was wederom onbekend voor mijn vriend. Ik beschreef de bediening van de Heer op het westelijk halfmond, ter vervulling van zijn verklaring aan de joden: „Nog andere schapen heb Ik, die niet van deze stal zijn; ook die moet Ik leiden en zij zullen naar mijn stem horen en het zal worden één kudde, één herder” (Johannes 10:16).

Ik vertelde mijn vriend dat de Vader zijn Zoon voorstelde aan de mensen van dat werelddeel: „Ziet Mijn Geliefde Zoon, in Wie Ik Mijn welbehagen heb, in Wie Ik Mijn naam heb verheerlijkt – hoort Hem” (3 Nephi 11:7). Ik beschreef hoe Jezus een kerk organiseerde zoals Hij deze ook in het oosten had georganiseerd. Twaalf apostelen werden geroepen en geordend; grote wonderen werden verricht, de blinden konden weer zien, de verlam-

dopen voor de doden bleef tot ver in de vierde eeuw en misschien nog wel langer bestaan in de landelijke gedeelten van het Romeinse rijk die betrekkelijk weinig bedorven werden door de filosofieën van de steden.

De achtergrond van mijn vriend stelde ons in staat om eensgezind de zevende taak van Jezus te bespreken. Wij bespraken zijn opstanding, zijn verschijning aan

„Een belangrijke dag”

Op vrijdagavond, 9 oktober 1981, om 20.00 uur stond een groep jonge mannen in de houding voor de Nederlandse driekleur, die samen met de Internationale padvindervslag werd gehees in verband met de installatie van de eerste kerkelijke padvindergroep in Nederland genaamd „David-O Mc.Kaygroep”.

De groep bestaat uit 26 jonge mannen en 6 volwassen leiders, die naar deze belangrijke dag ruim een jaar hebben uitgekeken.

Aanwezig waren de heer Palstra, voorzitter, en mevrouw van Breukelen, secretaresse van het Gewestelijk bestuur en de heer Cloosterman, voorzitter van het District West van Scouting Nederland.

De heer Palstra heette de David-O Mc.Kaygroep van harte welkom bij Scouting Nederland en zei het een eer te vinden de eerste mormoonse padvinders het installatieteken te mogen omspelden. Hij hoopte dat wij voor de vereniging net zo veel zouden gaan betekenen als de kerk in Amerika voor „Boyscouts of America” betekent.

Het was hem opgevallen dat de inzet van de groep groots was en hij had dan ook hoge verwachtingen wat betreft de groei van deze kerk binnen Scouting Nederland.

Vele ouders hebben deze dag op een plezierige wijze kunnen meebelevan door toe te zien, hoe verkenners en rowans, onder leiding van Andrew Beute, een staaltje van discipline toonden, zoals deze heden ten dage niet zo makkelijk onder de jeugd te vinden is.

De wijze waarop zij de belofte aflegden, maakte ieder duidelijk dat zij dit deden in oprechtheid, eerlijkheid en met respect voor hun Hemelse Vader, hun naasten en hun leiders.

De groep bestaat uit jongemannen van de wijk Den Haag en de gemeenten Leiden en Delft. In naam bestaat de groep voor wat betreft de Haagse jonge mannen alreeds zo'n elf jaar waarvan de eerste onder leiding van Herman Blom en de laatste acht jaar onder leiding van Andrew Beute. Men sloot zich ongeveer in 1975 via de kerk aan bij „Boyscouts of America”.

Al spoedig bleek dat aansluiting alleen niet voldoende was. De groep miste namelijk deskundige begeleiders die op district, gewest of landelijk niveau een belangrijke ruggesteun konden geven, tevens miste men de faciliteiten

om het spel van verkenner beter te kunnen beleven, en wat men vooral als een belangrijk gemis in de diverse AP-leiders- vergaderingen naar voren bracht, was de steun van de priester-schap.

Ik herinner mij als lid van het ringpresidium de drie maandelijkse confrontatie met de scoutleiders van Den Haag over eerder genoemde problemen en besloot hier iets aan te doen. Het was mij weldra duidelijk, dat goede activiteiten afhankelijk zijn van leiders die deskundig, enthousiast en gemotiveerd zijn.

Deze leiders moeten terug kunnen vallen op specialisten. Ook werd het mij duidelijk, dat de scoutingactiviteiten feitelijk dezelfde activiteiten zijn als de JM-activiteiten. Ze bevatten doelen als dienstbaarheid, culturele ontwikkeling, leiderschapvaardigheden, enz.

VAN VRIEND TOT VRIEND

*Uit een persoonlijk gesprek
van Joleen Meredith met een lid van het Eerste Quorum der Zeventig,
ouderling Ronald E. Poelman*

„Ik heb eigenlijk nooit van mijn jeugdijaren genoten. Het zijn moeilijke jaren voor mij geweest. Ik was de oudste van zes kinderen en had om

de een of andere manier een hekel aan die verantwoordelijkheid. Ik kan mij niet herinneren dat ik mij ooit zorgenvrij heb gevoeld, omdat ik

altijd probeerde te voldoen aan de verwachtingen van mijn ouders. Als ik nu ergens bij iemand op bezoek ben, vraag ik dikwijls het oudste kind „Hoe vind je het de oudste van het gezin te zijn”? Ik heb enkele interessante gesprekken daarover gehad.

Ik hield van school en genoot van het leren, wat mij erg stimuleerde. Te kunnen lezen is een van de grootste vreugden van mijn leven geweest. Te kunnen lezen heb ik altijd erg boeiend gevonden. Toen ik nog maar een heel kleine jongen was ben ik begonnen de krant te lezen. Ik was een serieuze leerling.”

Ouderling Poelman vertelde dat een van de dingen, die hij zich herinnert en hem dierbaar zijn, de bijbelverhalen zijn die zijn moeder hem als kind vertelde. „Dikwijls was mijn moeder aan het strijken. Ik herinner mij dat ik dan dicht bij haar zat en luisterde naar de bijbelverhalen die zij mij vertelde. Die zijn een groot erfdeel geworden die mijn moeder mij heeft nagelaten.

Mijn ouders zijn altijd erg actief geweest in de kerk en waren harde werkers. In mijn jeugd hadden wij het financieel nogal moeilijk; langere tijd hebben wij in een vierkamerflat gewoond. Wij hadden een slaapkamer en een veranda waar wij sliepen en een heel kleine badkamer. Ik woon nu alleen in een flat met mijn eigen badkamer en ik moet er altijd een beetje om lachen als ik er aan denk. Veel mensen hadden het moeilijk tijdens de depressie. Mijn vader was anderhalf jaar werkloos, en ik herinner mij dat ik mij erg veel zorgen

---

„Wat je ook gedaan hebt of wat je ook van jezelf denkt, onze Hemelse Vader zal naar je luisteren.”

---

maakte. Mijn moeder vertrouwde mij veel toe omdat ik het oudste kind was. En al vanaf de tijd dat ik nog een kleine jongen was, wist ik alles over de financiën van ons gezin – hoe hoog de kolenrekening was en hoeveel maanden wij achter waren met het betalen.

Maar nu,” vervolgde ouderling Poelman, „geniet ik erg veel van de jeugd van mijn kinderen en kleinkinderen. Ik heb zes kleinkinderen en een zevende wordt spoedig verwacht. Ons oudste kleinkind is pas zeven geworden. Ik geniet er echt van grootvader te zijn, en ik geloof dat ik tot op zekere hoogte mijn eigen jeugd herleef. Het is een geweldige ervaring!

Mijn ouders waren beiden muzikaal hoewel zij nooit les hadden gehad. Hoewel wij geen muziekinstrumenten in huis hadden, behalve mijn vaders ukulele, genoten wij ervan samen als gezin te zingen. Ik was al een tiener toen mijn ouders voor het eerst een platenspeler aanschaften. En ik herinner mij wat een gebeurtenis dat is geweest en hoe wij er van hebben genoten. Toen ik ouder werd, werd er wel een piano aangeschaft en

enkele van de jongere kinderen kregen les. Mijn vrouw had muziek als hoofdvak toen zij studeerde en dat was een van de dingen die ik op prijs stelde toen wij samen uitgingen. Ik vond het heerlijk om te zitten luisteren terwijl zij de Inventionen van Bach speelde.

De naam Poelman is een Hollandse naam,” legde ouderling Poelman uit. „Mijn grootvader aan mijn vaders kant werd in Holland geboren. Toen hij nog een tiener was emigreerde hij naar Zuid-Afrika. Daar trouwde hij met mijn grootmoeder, een Schots meisje. Zij werkte als gouvernante bij een Engelse familie in Zuid-Afrika. Het eerste kind van mijn grootouders werd in Zuid-Afrika geboren. Daarna verhuisden zij naar Engeland, waar hun tweede kind geboren werd. Later verhuisden zij naar Glasgow in Schotland waar mijn vader geboren werd. Het was daar in Schotland dat de zendelingen aan hun deur kwamen en dat mijn grootmoeder opendeed. Zij woonden in een arbeidersbuurt op de derde verdieping in een flat met alleen maar koud water. Een van de zendingen was een man die A.Z. Richards heette. Hij is tot zijn dood toe een goede vriend van ons gezin gebleven en ik ben altijd heel erg op hem gesteld geweest. Later werd ik evenals mijn drie jongere broers, als zending naar Holland gezonden. Ook mijn vader is op zending geweest in Nederland. Mijn zending is voor mij erg waardevol geweest omdat ik de gelegenheid kreeg enkele van mijn grootvaders broers en zusters te ontmoeten, en de taal te leren.”

Ik vroeg ouderling Poelman welke boodschap hij wilde geven aan de kinderen in de wereld en hij antwoordde: „Jullie Vader in de hemel weet wie jullie zijn en houdt onvoorwaardelijk van jullie. Zelfs wanneer jullie dingen doen die slecht zijn, houdt Hij van jullie. Het maakt Hem natuurlijk verdrietig, maar het betekent niet dat Hij niet meer van jullie houdt. Ik zou jullie willen aanmoedigen dikwijls tot onze Hemelse Vader te bidden, want wat je ook gedaan hebt of wat je ook denkt van jezelf, onze Hemelse Vader zal naar je luisteren.

Soms hebben wij het gevoel dat de Heer alleen van ons houdt als wij zijn geboden naleven en dat als wij dat niet doen, Hij minder van ons houdt. Dat is niet waar! Dit is iets wat de satan zou willen dat wij geloven zodat wij ons niet dichtbij onze Vader in de hemel zullen voelen. Vergeet het niet, Hij houdt altijd van je, waar je ook bent en wat je ook doet.” □

De hete zomerzon brandde op mijn rug en de zweetdruppels vielen van mijn voorhoofd. Ik schoof een paal tussen de wortels van de boomstronk en stond op het punt om het eind ervan neer te duwen toen mijn moeder riep. „Todd? Vader is thuis!”

Ik liet de paal vallen en rende dwars over het stuk land naar huis. Onder de waslijn met de wapperende lakens doordrukkend rende ik om het huis heen en botste bijna tegen de wagen die daar stond.

„Hier, Todd,” zei mijn vader met een glimlach, „breng deze zak met meel eens naar je moeder.”

Zodra de wagen uitgeladen was, bracht ik het paard naar de wei en keerde terug naar het huis. Vader gaf moeder net een pak.

„Twintig el ongebleekt katoen,” zei hij, terwijl hij haar het pak overhandigde.

„Dank je, James,” zei ze blij. Zij maakte het touw los en pakte de katoen uit het papier. „Je kunt het

HET ERFDEEL

Betty Lou Mell

touw op de kluwen winden," zei ze, en gaf mij het touw. "En het papier mag je hebben voor je schoolwerk." Ik wond het stuk touw om de kluwen en keek toe hoe de rest van de voorraad opgeborgen werd. Toen zij daar helemaal mee klaar waren, stak vader eindelijk zijn hand in zijn zak en trok er een suikerstok uit. Hij streek met zijn hand over mijn haar en gaf mij de stok. Ik wilde er net een stukje van afbreken toen moeder mij waarschuwde dat het tijd was om te eten. Aan tafel bogen wij onze hoofden en

vader vroeg om een zegen. Terwijl wij aten volgde ik hun gesprek.

„Ed Beesley was ook in de stad, Ellen," zei vader. „Hij bood mij aan ons land te kopen."

Verbaasd keek ik van vader, die met een tevreden uitdrukking op zijn gezicht zat te eten, naar moeder, die eruit zag of ze uit elkaar zou ploffen.

„En wat was jouw antwoord?" vroeg ze met onzekere stem.

„Nou," antwoordde vader terwijl hij langzaam nog een stukje vlees nam, „hij wil ons er veel geld voor geven."

Illustraties van Dick Brown

Moeder keek met grote ogen naar hem en wachtte op de rest van zijn verhaal. Mijn vader nam echter de tijd. „Je zou bijna alles kunnen krijgen wat je graag zou willen hebben . . . en nog een hoop overhouden ook,” voegde vader eraan toe.

„James Putman!” riep mijn moeder geërgerd, „wil je nu eindelijk eens zeggen welk antwoord je hem gegeven hebt?”

Vader keek op en zijn ogen lachten ondeugend. „Ik heb neen gezegd,” zei hij eenvoudig. Moeders gezicht klaarde op en zij liep op hem toe en gaf hem een zoen. Lachend zei ze: „James Putman, soms weet ik niet wat ik van je denken moet.”

Na de maaltijd nam vader zijn bijl en keerden wij terug naar de boomstronk. „Zo, je hebt hem al helemaal uitgegraven zie ik. Goed zo! Maar Todd, heb je je schrijfoefeningen al gedaan vandaag?”

„Ja hoor,” knikte ik. „Maar wat heb ik daar een hekel aan.” „Een hekel aan!” lachte hij. „Waarom heb je een hekel aan schrijven?”

Ik gaf een trap tegen een kluit aarde en haalde mijn schouders op. „Mijn ogen weten hoe het eruit zou moeten zien, maar mijn hand doet het helemaal verkeerd.”

Vader begon weer te lachen en wierp zijn bijl op de grond. Hij trok zijn hemd uit en keek naar de boomstronk. „Je bedoelt dat je hand nog niet zo vast is. Volhouden, Todd. Gewoon blijven oefenen.” Hij knielde neer naast de stronk en voelde aan de wortels. „Je hebt hem wel

uitgegraven, maar daar beneden zitten toch nog een paar dikke wortels. Ik zal ze moeten doorhakken, dan kunnen wij de stronk eruit trekken. Hij pakte zijn bijl en ik knielde naast hem neer om beter te kunnen zien. Toen de wortels doorgenhakt waren knielde hij naast mij neer om even te rusten.

„Wat een werk hè, Todd,” zuchtte hij.

„Denk je dat je de boerderij ooit zou verkopen, vader?” vroeg ik hem. „Je zou dan niet meer zo hard hoeven te werken.”

Een ogenblik zweeg hij, toen glimlachte hij. „Geld komt en gaat, maar het land blijft voor eeuwig. Neen, Todd, ik zou het nooit verkopen. Het wordt ons erfdeel, voor jou.”

„Wat is een erfdeel?”

„Een erfdeel is iets kostbaars dat je achterlaat voor iemand van wie je houdt. Wat jij met het land wilt doen zul je later zelf moeten beslissen. Maar mensen zien dingen anders. Ed Beesley ziet land als iets dat je in kleine stukjes verdeelt en verkoopt. Maar land is iets eigenaardigs, Todd. Zelfs als je een eigendomsbewijs hebt, is het nog niet echt van jou. Je hebt alleen maar betaald voor het gebruik van het land.” Hij pakte een handvol aarde. „Ruik eens, het ruikt naar alle groene, groeiende planten die er op zullen groeien. Het is een blijvende verantwoordelijkheid, en lang nadat wij heengegaan zullen zijn, zal het land er nog zijn en gebruikt worden door anderen. Zolang ik het gebruik wil ik het met liefde en met verstand gebruiken, zoals het Gods bedoeling was.”

„Wat denk je dat Gods bedoeling was?” vroeg ik rustig.

„Ik denk dat Hij wil dat wij de stronken van dode bomen weghalen . . . en dingen telen. Weet je, als wij het land op verstandige wijze behandelen, behandelt het ons goed. Wij laten een stukje bos staan voor de herten en de konijnen die in de wei leven. Als wij geen weide hadden, zou moeder geen konijnenhutspot meer kunnen maken. Als wij geen graan teelden zouden wij weinig of niets te eten hebben. Als wij de stronken en de rotsen niet opruimden of geen zaad zaaiden, zouden wij niets te oogsten hebben en wij zouden het niemand behalve onszelf kwalijk kunnen nemen. Daarom dwingen wij ons tot hard werken, Todd, net zoals jij je hand kunt dwingen om goed te schrijven. Na enige tijd zul je de vruchten plukken van je inspanning.” Vader stond op. „Wij hebben weer lang genoeg stilgezeten,” zei hij, „laten wij nu eens kijken of wij die oude stronk eruit kunnen krijgen en ruimte maken om er iets te telen.”

Hij zette zijn rug tegen de paal, terwijl ik de mijne met beide handen aangreep. Wij duwden beiden uit alle macht, wachtten even en duwden weer. Met een kreun kwam de stronk langzaam omhoog en verloor de grond zijn vat erop. Mijn vader lachte terwijl het zweet langs zijn gezicht naar beneden druppelde. Al gauw lag de stronk ondersteboven op de grond. Hij gaf mij een klap op de schouder en riep: „Het is gelukt, Todd! Het is gelukt!”

„Hallo!” riep moeder, die op ons

kwam toelopen. „Hier heb ik wat fris water voor jullie.”

Zij schonk een beker water voor mij in en toen ging zij met vader in de schaduw van een boom zitten. Ik bleef achter en hakte de grond los van de onderkant van de stronk. Toen stak ik mijn hand in de vochtige bruine aarde en liet deze door mijn vingers glijden. Het werd een zacht hoopje aarde dat ik uitvlakte met de hand. Met een stokje schreef ik voorzichtig mijn naam erin. De letters waren onregelmatig maar met een beetje oefening . . . ja, ik wist dat ik eens beter zou kunnen schrijven.

Ik streek mijn naam weer weg en keek over het land heen. In lange groene rijen kwamen de maïs, de wortels, de bieten al boven de grond. Hier en daar stak er nog een stronk of een rots bovenuit. „Het zal nog jaren duren voordat wij ze er allemaal uit hebben,” dacht ik. Toen glimlachte ik. Het is een hoop werk, maar eens zal het land van mij zijn en dan zal ik trots zijn het werk van mijn ouders voort te kunnen zetten. □

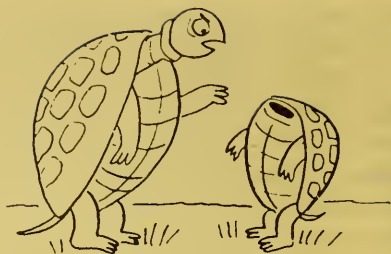

DOOLHOF

Een woestijndoolhof

Roberta L. Fairall

Een buidelrat met een staart van 12 cm, die zijn klein lichaampje in evenwicht houdt, springt over de zandheuvels. Kun je hem helpen uit zijn ondergrondse hol te komen om de droge zaden en bladeren te bereiken?

ENGELMANO

„Kijk mij aan als ik tegen je spreek.”

Er zijn echter een paar belangrijke verschillen met de JM-organisatie, namelijk:

1 We hebben geen groot aantal deskundigen;

2 We hebben geen terreinen om goede activiteiten met overnachtingen te organiseren.

3 We hebben geen centrum voor de opleiding van onze JM-leiders.

Zo zijn er nog wel enkele te noemen. Wat we echter wel hebben zijn jongemannen en volwassen leiders, die graag goede activiteiten willen organiseren, die enthousiast zijn en warm lopen voor programma's, waarin doelstellingen als dienstbetoon, naastenliefde en leiderschap ontwikkelen te vinden zijn.

Een combinatie van deze organisaties zou dus voor beide een ideale oplossing zijn.

In oktober 1979 had ik tijdens de Algemene conferentie op het hoofdkantoor een gesprek met broeder Phippen, lid van het algemeen bestuur AP/JM. Hij juichte het initiatief in Holland toe, maar wees er nadrukkelijk op dat wij ons met de organisatie en algemene regels van Scouting Nederland moesten verenigen, mits deze niet in strijd waren met de regels en normen van de kerk.

Dan kwamen geleidelijk de gesprekken met het landelijk bestuur van Scouting Nederland op gang en werd het door deze gesprekken ook steeds duidelijker hoe de overeenkomst moest worden opgesteld.

Nu, op deze belangrijke dag, 9 oktober 1981, is het eerste resultaat zichtbaar geworden.

Door de aansluiting middels een door de kerk opgericht „Landelijk Scouting Bestuur L.D.S.” (L.B.L.) is een wereld van ongekende mogelijkheden geopend. Daardoor is het bijvoorbeeld ook mogelijk om gebruik te maken van Scouterreinen in de gehele wereld, daar wij nu via Scouting Nederland aangesloten zijn bij de „World Organization of Scout Movement.”

Er is reeds door het „L.B.L.” een handboek samengesteld, dat voor de prijs van f 3,- bij dit bestuur te verkrijgen is. Wie, hoe en wat het bestuur doet, zal de komende maanden voor alle wijken en gemeenten duidelijk worden. Mocht U echter eerder informatie over dit programma willen hebben, dan zal ik graag uw vragen beantwoorden. U kunt hiervoor bellen: 01751-14906.

P. J. Jansen
Middelweg 59
2241 AN Wassenaar

Zijn er leden die ervaringen in de kerk hebben gehad die vermeldenswaard en opbouwend zijn, dan kunnen zij die, liefst vergezeld van foto's, (hoogglanzend zwart-wit) aan onderstaand adres opzenden.

G. Ph. M. Kraanen,
Spoorlaan 15
3721 PA Bilthoven
Tel. 030 - 784772

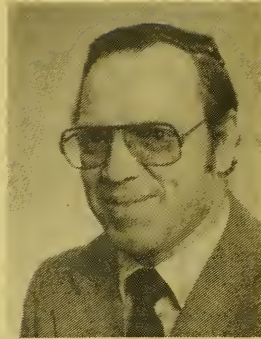
Wijziging gemeentepresidium Haarlem

Op 1 november 1981 is er een wijziging gekomen in het gemeentepresidium van Haarlem.

Als gemeentepresident werd geroepen broeder J. Peters. Broeder Peters werd 20 november 1970 gedoopt in Haarlem, dat zijn doopdiensten toen nog in Amsterdam hield, dus eigenlijk gedoopt in Amsterdam.

Kort daarop verhuisde hij naar Den Helder, waar hij in april 1971 werd geroepen als zondagschoolpresident, enige tijd later tevens als eerste raadgever in het gemeentepresidium en coördinator van het huisonderwijs, daar Den Helder nog geen functie kende van ouderlingenquorumpresident.

Toen hij in 1973 naar Santpoort verhuisde en zodoende weer in Haarlem terugkwam, werd hij kort daarop geroepen als eerste ouderlingenquorum-

Broeder J. Peters

president, daar ook Haarlem die functie nooit eerder had gekend. Dit heeft hij vier jaar gedaan, tot hij in 1978 werd geroepen als Jongemannenpresident in de ring Den Haag Nederland.

In maart 1980 werd hij geroepen als lid van het zeventigenquorum en zedingsleider in Haarlem.

Tot hij in november 1981 werd geroepen als gemeentepresident.

Kerkgebouw Haarlem Frieslandlaan hoek Groningenlaan.

**Broeder
J. M. Jansen
tweede
raadgever**

Broeder Jansen is sinds 20 februari 1981 lid. Zijn eerste officiële roeping was die van Jongemannenpresident in Haarlem; hij heeft aan die taak bijzonder serieus gewerkt. Wij mogen gerust stellen dat onder zijn leiding de Aäronische priesterschapsquorums in Haarlem bijzondere vooruitgang hebben gemaakt. Hij is een goed mens met een zonnig karakter, altijd bereid anderen te helpen. Nu is hij geroepen als tweede raadgever in het presidium. Hij heeft in zeer korte tijd een grote vooruitgang gemaakt.

Nederlandstalige diensten in de tempel te Londen.

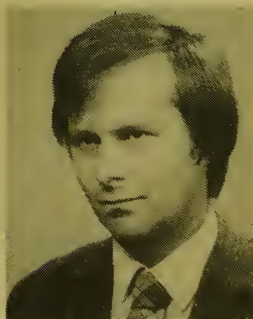
In 1982 worden Nederlandstalige diensten in de tempel te Londen gehouden: van 6 t/m 9 april
van 27 t/m 30 juli eñ
van 26 t/m 29 oktober.

De logiesregelingen zijn in handen van de Ring Den Haag-Nederland. Via uw bisschop of gemeentepresident kunt u vanaf twee maanden voor het begin van een reis formulieren krijgen voor logies-aanmeldingen. De sluitingsdatum is steeds een maand voor de aanvang van een reis. Er zullen in 1982 geen groepsreizen zijn.

Voor logies dat buiten de genoemde periodes valt moet u zich rechtstreeks tot het accomodatiecentrum van de tempel wenden.

Inlichtingen kunt u verkrijgen bij:

C. de Bruijn
Alpen Rondweg 87
1186 CX Amstelveen
tel. 020 - 418521

**Eerste
raadgever
broeder
Johan
Fr. Scholten**

Broeder Scholten is ook reeds enige jaren lid van de kerk. Hij is in Amerika lid geworden. Kort na zijn doop kwam hij in Nederland terug. Hij werd toen eerste raadgever in het ouderlingen-

quorum en heeft dus al met de nieuwgeroepen gemeentepresident samengewerkt, waarbij een hechte vriendschapsband is gegroeid. Zij gaan ook al ruim vijf jaar samen op huisonderwijs en eens per week samen trimmen.

Nadat hij werd ontheven als eerste raadgever in het quorumpresidium, werd hij tweede raadgever in het gemeentepresidium.

Ongeveer een jaar geleden werd hij eerste raadgever, totdat hij bij de wis-seling werd ontheven.

Doch eigenlijk werd hij gelijk weer als eerste raadgever voorgesteld door president Peters.

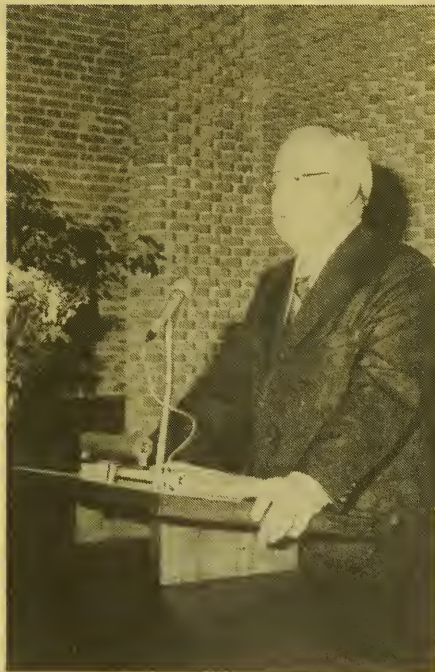
Een oude kennis!

President Curtis is terug. Onze nieuwe regionaal vertegenwoordiger heeft hier vroeger als zendingspresident vele harten gestolen.

Dat was in de zestiger jaren. President Curtis kent de leden van toen nog bij name.

Reken dus maar dat hij zich voor ons hier interesseert.

De regionaal vertegenwoordiger beveelt ons aan dat we persoonlijk twee gedeelten uit het boek van Mormon lezen en ter harte nemen, namelijk Alma 5 en 3 Nephi.

President Curtis

Hoe de wijk Rotterdam-Noord de feestelijke decembermaand en de jaarwisseling beleefde.

De maand december is in Rotterdam-Noord altijd een maand van vele activiteiten.

We hebben dan ons Sint-Nicolaasfeest, de muziekkavond, het kerstfeest, en op Nieuwjaarsdag een nieuwjaarsreceptie. Over enkele van deze activiteiten wil ik hier iets vertellen.

Broeder Schulders, patriarch van de Ring Utrecht. Hij geeft hier een toespraak tijdens een ringconferentie.

Onderleiding van zuster Koning gaf het jeugdwerk in de gemeente Zeist een presentatie van het kerstverhaal met zelfgemaakte poppen. Deze werden ook door de kinderen zelf gehanteerd.

Ten eerste het kerstontbijt. Dit werd al weer voor het 3e jaargeorganiseerd en het programma verliep als volgt: Na een schriftlezing uit het Boek van Mormon werd er door de hele wijk samen gezongen, alvorens we aan tafel gingen voor 't gezellige sfeervolle kerstontbijt.

Daarna luisterden we naar zang van de Zendingen en het J.V. koor, solozang door Broeder Kooyman uit Leiden en Marina Noorlander zong onder begeleiding van Henk van Grondelle met zijn gitaar.

Hierna werd de Kerstvertelling van Zuster Sigmond met aandacht gevolgd. Nadat door de fam. Brouwer nog verschillende kerstliederen ten gehore

Een presentatie van de zusters F. Onstein, M. v.d. Winkel, M. Klarenbeek en C. Rapmund tijdens de kerstviering in de gemeente Zeist.

werden gebracht werd de ochtend besloten met chocolademelk en een versnapering.

Dan was er de Nieuwjaarsreceptie die dit jaar voor de 2e keer werd gehouden met daarop aansluitend een strandwandeling. We houden er bij ons in Rotterdam-Noord van nieuwe tradities aan te vangen.

De receptie begon om 11 uur en vele broeders en zusters maakten van deze gelegenheid gebruik om elkaar het beste te wensen voor het nieuwe jaar. Het ging er onder een drankje en een hapje bijzonder geanimeerd toe.

Om 1 uur vertrokken we met 6 auto's naar Hoek van Holland, deze auto's zaten tjok vol, er kon zelfs geen muis meer bij.

De frisse zeewind blies alle duffigheden van het binnen zitten tijdens de feestdagen eruit. We maakten een flinke wandeling en de conversatie was erg levendig.

De honger werd gestild met een zak patat of een frikandel en Rinus Zwackhalen had zelfs een flinke hoeveelheid oliebollen meegebracht die er ook grif in gingen.

We waren om ongeveer 4 uur weer terug in de kerk waarna ieder voldaan en tevreden weer zijns weegs ging.

Met veel plezier kijken we terug op deze activiteiten en zien we uit naar de volgende gelegenheid om met elkaar te kunnen optrekken.

Aandachtige toehoorders tijdens een ringconferentie in de kerk te Utrecht.

Broeder W. van Beek, de nieuwe president van de Ring Utrecht, temidden van de Hoge Raad.

Onze zendingspresident broeder J. Roghaar in gesprek met de ringpresidente van de Z.H.V. zuster van Driel-Kluit.

Deze evenementen maken dat we elkaar beter leren kennen en we hebben ook de kans elkaar buiten het gewone kerkprogramma eens te ontmoeten. Het helpt de vriendschapsbanden te versterken en bevordert krachtig de goedē geest in de wijk.

Ik ben blij en dankbaar lid te mogen zijn van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen en deel te mogen nemen aan de geweldige programma's.

Ik wens een ieder evenveel vreugde toen in het vangeliē als ikzelf heb, en dat wij allen deze vreugde ook mogen behouden in tijden van moeilijkheden en beproeving.

Zuster J. Bastein
Wijk Rotterdam-Noord

Muzikale activiteiten van Nederlandse leden

Van de talenten die de Heer de mensen geschonken heeft, hoeft zeker het muzikalent in de kerk niet onopgemerkt te blijven. Verschillende Nederlandse leden hebben de laatste maanden opvallende muzikale activiteiten ontplooid.

Onder de leden van het district Groningen tellen wij drie beroepsmusici.

Eén van hen, broeder Taekema uit de gemeente Leeuwarden, is op het ogenblik als zendeling in Engeland, waar de leden ongetwijfeld wel eens van zijn vaardigheid in het orgelspel hebben kunnen profiteren. Broeder Jan Lingen speelt regelmatig solostukken op het nieuwe Heyligers-orgel in het gebouw dat de gemeente Hengelo vorig jaar in gebruik nam. Broeder Lingen is leraar electronisch orgel aan twee muziekscholen en aan het Twents Conservatorium. Leerlingen van de Enschedese muziekschool spelen regelmatig de stukken die hij voor allerlei instrumenten heeft gecomponeerd.

Broeder H. M. H. L. Baantjer

Broeder F. Heydemann

Broeder Frans Heijdemann, die o.a. voorzitter van het muziekcomité in het district Groningen is, dirigeerde dit seizoen al zes koorconcerten en trad ook enkele malen op als zanger of als begeleider. Succesvol was een door hem geleid concert in Enschede, door een recensent van de Twentsche Courant een „goed klinkende kooruitvoering” genoemd. Diens collega van Dagblad Tubantia schreef: „Frans Heijdemann heeft gisteravond in de Verrijzeniskerk een opmerkelijke prestatie geleverd met drie koren. Opmerkelijk in die zin, dat er ontzettend veel werk verzet is, om tot dit spectaculaire en groots opgezette programma te komen. Want alles was bijzonder goed ingestudeerd en ook afgewerkt”. Broeder Heijdemann leidde in de week voor Kerstmis een uitvoering door honderd Nederlandse

Broeder J. Zurhaar uit Eindhoven, wiens zangtalent enige jaren geleden door zijn vrouw werd ontdekt, geeft hier een solo ten beste in een programma, uitgevoerd in Utrecht.

en Duitse zangers en 25 orkestleden, van het Weihnachtsoratorium van Bach, in Rheine (Duitsland). Een recensent van het Rheiner Volksblatt prees de internationale samenwerking, de wel-luidende klank van het koor, en de grote lijn die in de anderhalf uur durende compositie herkenbaar bleef. Over de dirigent schreef hij o.a.: „Hij heeft de toehoorders een uitvoeringswijze laten meebelevén, die zeker zijn ongewone, zelden gehoorde individuele accenten droeg.”

Broeder Hans Baantjer uit Utrecht studeert sinds september 1980 gitaar aan de Brigham Young University, de Mormonse universiteit in Provo.

In de Kerstvakantie maakte hij een tournee door Nederland en België, waar zowel leden als niet-leden hem in

negen verschillende plaatsen hebben kunnen horen. In totaal enkele honderden mensen beluisterden broeder Hans Baantjer. Veel belangstelling was er vooral in Antwerpen en in Almelo, waar zich ongeveer 40 niet-leden onder zijn gehoor bevonden. In de Twentsche Courant stond de volgende dag, onder de kop „Fijnzinnig spel gitarist Baantjer”, onder meer: „Hoewel hij nog niet klaar is met zijn studie weet hij al zoveel nuances in zijn tooneving aan te brengen, dat menig beroepsmatige gitaarspeler hem daarom benijden zou. De transcriptie van *La Fille aux cheveux de lin*, van Debussy, was verrassend van stemming. Vooral omdat de gitarist de gebroken akkoorden zo'n prachtige klank meegaf dat deze muziek bijna onwerkelijk klonk. Samenvattend moet ik zeggen dat het een bijzondere er-

varing was." In Apeldoorn was de gitaar-avond in de kerk uitvoerig aangekondigd in de krant. De kerk was prachtig met bloemen versierd, hetgeen op de bezoekers een heel plezierige indruk maakte.

Broeder A. Myatt, in 't dagelijks leven cellist in het Utrechts Stedelijk Orkest, terwijl hij een samenzang van de enthousiaste leden en bezoekers dirigeert tijdens het muziekgebeuren in de wijk Utrecht.

De beide laatstgenoemde broeders werkten ook op 2 januari mee aan een concert in de kerk te Utrecht, onder het motto „Gelukkig Nieuwjaar”. Hier konden we verder genieten van de - vaak niet geringe - talenten van enkele „amateur"-musici onder onze leden. Drie zangeressen en drie zangers waren er te horen, verder konden we luisteren naar instrumenten als dwarsfluit, gitaar, klarinet, piano en orgel. Het programma was bijzonder afwisselend, met verschillende soorten muziek. Het was fijn om in een plezierige sfeer van goede muziek te kunnen genieten, en om te horen dat er onder onze leden zoveel talent aanwezig is. Hopelijk worden anderen hierdoor gestimuleerd om ook hun talenten te ontwikkelen, en zullen we nog vaker de gelegenheid hebben om in de kerk naar goede muziek te luisteren.

Het „Zeister Zion's Koor" hier ter opluistering van een ringconferentie. Ook verzorgde dit koor programma's tijdens de dagen rond kerstmis in een verpleeghuis in een bejaardenhuis. Dit initiatief werd in de tehuizen zeer op prijs gesteld en gaf de leden van het koor veel voldoening.

den weer lopen. De kinderen werden gezegend met wonderen die in het oosten niet geëvenaard werden. Jezus gaf een uiteenzetting over de aard en de taak van het huis Israëls die in geen enkel andere Schriftuur zijn gelijke heeft. Het avondmaal werd ingesteld en de Heilige Geest werd verleend. Tenslotte na een bediening van drie dagen werd Jezus weer opgenomen.

Ik vermeldde nog een negende taak van de Meester waarover wij heel weinig weten, behalve dat het gebeurde. Sprekend tot de Nephieten verklaarde Jezus dat Hij nog andere schapen had die zijn stem zouden horen (3 Nephi 16:1–5). Er moeten dus nog andere mensen geweest zijn die persoonlijk door de Meester bediend werden hoewel wij geen verslag hiervan hebben.

De tiende taak van de Meester was het inluiden van de herstelling door de profeet Joseph Smith. Door mijn eigen getuigenis van die gebeurtenis beschreef ik hoe Joseph Smith God vroeg hem tot de ware kerk te leiden. Ik vertelde hem over het eerste visioen: dat de Vader en de Zoon aan Joseph verschenen, dat nadien engelen aan Joseph Smith verschenen die de kennis van het evangelie en de macht van het priesterschap herstelden waardoor de kerk van Jezus Christus opnieuw op aarde opgericht kon worden zoals het geweest was toen de Meester persoonlijk zijn kerk in het midden der tijden opgericht had.

Als elfde taak van de Meester vatte ik verschillende verschijningen van de Meester aan verschillende mensen samen, aan Joseph Smith, na het eerste visioen, en aan anderen onder de profeten met inbegrip van Lorenzo Snow, en daarbij wees ik mijn vriend op het feit dat

de Meester zijn kerk heden ten dage werkelijk leidt evenals in het verleden. Tenslotte beschreef ik aan mijn vriend de laatste en nog niet vervulde taak van Jezus Christus in het grote plan van de Vader. Ik verklaarde dat de mormonen geloven in de letterlijke wederkomst van de Meester, om op aarde te regeren, de aarde, die Hij onder leiding van de Vader, geschapen heeft. □

Ik ben broeder Hughes, jullie huisonderwijzer

Martine Bates

De laatste keer dat ik mijn zusje, Lorraine, zag was in een geluidsvrije kamer in een ziekenhuis die naar groene zeep rook. Zij lag in een enorm stalen bed met steriele witte lakens, omgeven door flessen en slangen en zuurstofapparatuur. De dokters hadden bevestigd wat zij zelf ook wist:

„Mama,” had zij met haar kalm, lief stemmetje gezegd, „mama, ik ga dood.” Zij had ons gevraagd voor haar te bidden, aan ons, die vergeten hadden hoe te bidden.

De nacht voordat zij stierf zat ik aan haar bed terwijl mijn ouders probeerden wat hard nodige rust te krijgen. Zij was in coma en ik hield haar tere handjes in de mijne onder de zuurstoftent, terwijl ik probeerde haar door mijn eigen wilskracht in leven te houden. Het deed mij pijn als ik eraan dacht hoe slecht ik haar eigenlijk kende. Tien jaar scheidden ons van elkaar en mijn eigen flat en mijn opwindende carrière.

Na enige tijd hoorde ik dat iemand de schemerige ziekenkamer binnenkwam. Ik

keek op en zag een man, met een kalend hoofd, zachte ogen en een vriendelijke glimlach. „Hallo,” zei hij op een vriendelijke toon, „ik ben broeder Hughes, jullie huisonderwijzer. Ik heb het nog maar net gehoord.”

„Broeder?” vroeg ik mij af. „O, . . . een mormoon.”

Huisonderwijzers, dat waren die mannen die altijd in donkere pakken kwamen en altijd aardig waren en een poosje bleven babbelen en dan beleefd weer weggingen. Of waren dat zendelingen geweest? Wij waren inactief en hadden in feite alle contact met de kerk gemeden sinds wij twee jaar geleden hier waren komen wonen. Ik vroeg mij af hoe hij ons gevonden had.

Om de een of andere reden, was mijn eerste reactie te proberen indruk op hem te maken door hem een uitgebreide klinische beschrijving te geven van de vele complicaties die tot de hopeloze prognose van de dokters had geleid. Maar in plaats daarvan ontsnapte slechts een vreemde kreun aan mijn lippen en begonnen de tranen ongehinderd te stromen. Ik herinner mij niet meer precies alles wat broeder Hughes die nacht tegen mij zei, behalve dat toen hij wegging ik wist dat Lorraine ergens anders weer verder zou leven en dat haar zielig lichaampje met het dunne, gouden haar slechts het omhulsel was waarin zij enige tijd geleefd had. Eigenlijk had hij het niet eens gezegd, maar ergens kon ik mij nu voorstellen hoe zij met uitgestrekte armpjes naar iemand toe rende die van haar hield en haar op dezelfde wijze vasthield als vader had gedaan.

Lorraine ging van ons heen. Maar broeder Hughes bleef komen.

Een jaar later, in de tempel, hadden wij allen tranen in onze ogen toen de Geest

tot ons getuigde dat Lorraine bij ons was en wij als gezin aan elkaar verzegeld werden. Enkele dagen daarna trouwde ik in de tempel.

Ik denk nog dikwijls aan Lorraine, en als ik dat doe, herinner ik mij die fijne huisonderwijzer die ons opnieuw leerde hoe te bidden, die ons de enige ware weg wees waar tragedie wordt vervangen door eeuwige hoop. □

De zegen van mijn huisonderwijzer

Deris Jan Stokes

In augustus 1976, ik was toen zesen-
twintig jaar en enig lid van de kerk in
mijn familie, kreeg ik van mijn huisonder-
wijzer een zegen die binnen enkele maan-
den op een verbazingwekkende manier
werd vervuld. Op dat ogenblik droeg ik,
hoewel mijn geloof heel sterk was, een
zware last. Ik had pas grote beproevingsen
van persoonlijke aard meegemaakt. Bo-
vendien verlangde ik erg naar een eeuwi-
ge en rechtvaardige metgezel. Ik wilde
een man hebben die zowel mijn geestelij-
ke als mijn academische interesses kon

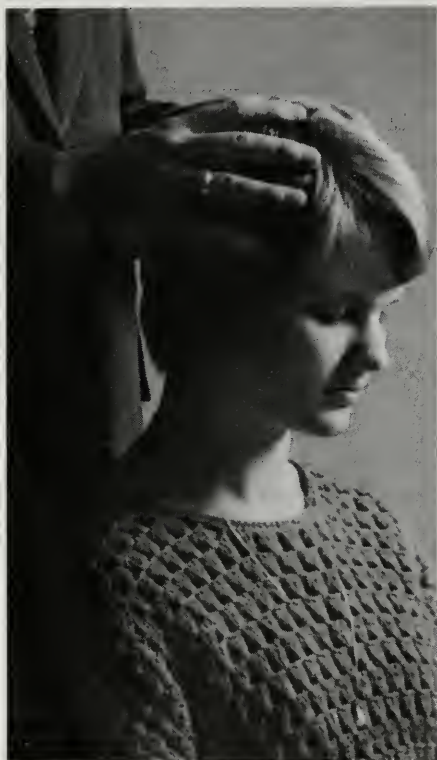
delen, maar ik dacht dat ik zo'n man nooit
in Tasmanië zou kunnen vinden, daar er
maar weinig leden van de kerk waren.

Ik maakte dus plannen om aan het eind
van het jaar naar de Verenigde Staten te
gaan. Deze plannen en mijn persoonlijke
problemen besprak ik met mijn huison-
derwijzer, broeder J.E. Prebble. Wij beslo-
ten dat wij samen zouden vasten, en dat
hij mij daarna een zegen zou geven. In die
zegen vertelde hij mij, dat ik later in het
jaar naar de Verenigde Staten zou gaan
en dat ik drie maanden na mijn vertrek
mijn eeuwige metgezel zou ontmoeten,
dat hij mij nodig zou hebben om zijn
taken als priesterschapsdrager goed te
kunnen vervullen, dat niet alles zou gaan
zoals ik het verwachtte, maar dat het zou
gaan volgens het plan des Heren en als
Hij de tijd daarvoor gekomen achtte. Ook
zou ik naar de tempel gaan tijdens mijn
afwezigheid en mijn begiftiging ontvan-
gen.

Wij waren beiden verbaasd over de
specifieke bijzonderheden, maar wisten
door het getuigenis van de Geest zeker
dat God mij hierdoor een blik in mijn
toekomst had gegeven.

Begin december, toen ik vertrok, kwamen
veel vrienden, waaronder mijn fijne huis-
onderwijzer, broeder Prebble, naar het
vliegveld om afscheid te nemen. Hij nam
mij even terzijde en vertelde mij dat hij
„hem” in een droom gezien had – een
nogal korte man, met blauwe ogen en
roodachtig haar. Ik ging aan boord, vol
ongeduld en vol verwachting.

Gedurende de eerste weken van mijn
verblijf in de Verenigde Staten vierde ik
mijn zevenentwintigste verjaardag door
mijn begiftiging te ontvangen, een prach-
tige moedgevende ervaring. Maar mijn
drie maanden vlogen om. Tegen het
einde van januari was er nog altijd geen

teken van „hem”. Wegens problemen thuis en mijn gezondheid moest ik half februari naar Tasmanië terugkeren. Ik was dolblij weer naar huis te gaan (ik had verschrikkelijk heimwee gehad) maar ook verschrikkelijk teleurgesteld om andere redenen. Ik begon bijna aan God en mijn waardigheid te twijfelen.

Toen ik weer thuis was zocht ik met betrekking tot mijn toekomstplannen de hulp van mijn Hemelse Vader. Daar ik onlangs mijn gehoor grotendeels had verloren kon ik niet langer blijven werken in het onderwijs. Ik besloot rechten te gaan studeren. De lezingen begonnen begin maart.

Op mijn eerste dag op de universiteit was ik de klaslijsten aan het nakijken met een van de secretaresses toen een nogal zelfverzekerd, sjofel, baardig iemand naar ons toekwam en mij op korte toon vertelde in welke klas ik precies zou komen, in de zijne. Voordat ik hem naar de klas volgde, fluisterde ik tegen de secretaresse, „Wie is dat in hemelsnaam?” „Dat is mijnheer Stokes, een van de professoren,” antwoordde zij. Terwijl ik daar dat eerste college bijwoonde kwam er een ongelooflijke gedachte in mij op. Deze man was klein, had blauwe ogen en roodachtig haar, en onze academische interesses hadden ons in elk geval in dezelfde zaal samengebracht! Ik zei tegen mijzelf: „Dat kan vast niet waar zijn. Hij is niet eens lid, en het kwam mij voor dat hij al veel te veel vaste gewoonten had; bovendien dacht ik bij mijzelf, worden mensen met een academische opleiding niet zo gemakkelijk lid van de kerk.” Michael Stokes vroeg mij ongeveer een week later of ik met hem uit wilde gaan. Ik verzon een of ander excuus. De volgende keer vroeg hij mij niet meer. Hij vertelde mij dat ik met hem ging lunchen, en ik

nam het nog aan ook. Ik leerde hem al spoedig kennen: een onveranderlijk vriendelijk en meelevend mens, die uitzonderlijk begaafd was, iemand die in aanmerking was gekomen voor een Rhodesbeurs en aan de Oxford Universiteit had gestudeerd, en een eerste klas sportliefhebber. Maar ja, hij was geen lid.

Twee maanden later, nadat de Geest mij de bevestiging had gegeven, trouwden wij. Twee maanden daarna werd hij lid van de kerk. Later werden wij in de tempel in Nieuw-Zeeland voor tijd en eeuwigheid aan elkaar verzegeld. Wij werden gezegend met twee fijne dochters. Toen ik het narekende, ontdekte ik dat wij elkaar twee maanden, drie weken en zes dagen na mijn vertrek naar de Verenigde Staten hadden ontmoet.

Ik weet dat de meeste huwelijken van leden met niet-leden er niet toe leiden dat het niet-lid tot de kerk toetreedt, maar sommigen wel en ik neem aan dat de enige oplossing is zich te laten leiden door de Geest. In mijn geval gebeurde dat. Onze Hemelse Vader vervult zijn beloften inderdaad, maar op zijn tijd en op zijn wijze. □

Als stormen van moeite. . .

Kathy Wilcox

Toen de broeders bekendmaakten dat er een gebiedsconferentie gehouden zou worden in Madison (Wisconsin), wisten wij dat wij erbij zouden zijn, al hadden wij het geld niet voor de 240 km lange reis. En wij waren er. Twee weken na het bericht vertelde de werkgever van mijn man hem dat hij iemand nodig had om met een vrachtwagen naar Madison te rijden. Het extra geld dat hij daarmee verdiende was voldoende om onze kosten te dekken.

Ik raak gemakkelijk de weg kwijt, zelfs als ik naar de plaatselijke winkel moet rijden, maar toen mijn man voorstelde dat de kinderen en ik in onze wagen achter de vrachtwagen zouden rijden, wist ik dat alles goed zou gaan.

De reis naar Madison verliep goed en de conferentie was een grote zegen die ons dichter bij de Heiland en bij elkander bracht.

Gedurende de terugreis kwamen wij terecht in een zware onweersbui en door het slechte zicht verloor ik tien minuten lang de vrachtwagen uit het oog. Wij stopten om onze Hemelse Vader te vragen welke kant wij op moesten. Binnen vijf minuten waren wij weer vlak achter mijn man. Maar de storm was er niet minder op geworden en in de verblindende regen werden wij opnieuw

gescheiden. Een tweede gebed bracht ons ertoe een weg te nemen die ons nogal ongebruikt voorkwam. Wij waren nu erg geïsoleerd, in onbekend gebied en reden in de richting van een storm die hoe langer hoe erger werd. Ik had geen kaart bij mij en geen idee hoe wij thuis moesten komen; toch voelde ik mij innerlijk heel rustig en iets zei mij door te gaan.

Dertig minuten later was de lucht volkomen zwart, en de regen stortte in stromen op ons neer. De kleintjes maakten zich ongerust ondanks mijn verzekering dat wij veilig zouden zijn. Ik beloofde ze te stoppen bij het eerste huis of de eerste zaak die wij tegen zouden komen om te vragen of wij wel in de goede richting reden. Maar hun vrees werd alleen maar groter toen de mensen ons vertelden dat er gewaarschuwd werd voor wervelstormen uit de richting waar wij naar toe gingen en dat het dwaas zou zijn door te rijden.

Tussen de huilerige opmerkingen van de kinderen door gingen wij opnieuw in gebed. Wij dankten de Heer voor de fijne dagen die wij gehad hadden op de conferentie en voor de gelegenheid om die dagen samen door te brengen; en wij spraken onze dankbaarheid uit voor het priesterschap. Wij vroegen of de kinderen getroost mochten worden en de liefde en geruststelling van hun Hemelse Vader mochten voelen.

Toen gingen wij verder, en ik besloot samen te gaan zingen. Wij begonnen met luchthartige wijsjes en volksliedjes en gingen daarna over tot lofzangen. Enkele minuten nadat wij aangevangen waren met de lofzangen daalde er een gevoel van diepe rust op ons neer en de kinderen vielen, de een na de ander, in een diepe slaap.

Ik bleef zingen en de vrede die ik in mij

voelde was wonderbaarlijk, hoewel het mij wel opviel dat ik in de richting van de zwaarste storm reed die ik ooit gezien had. Ik voelde de fluistering van de Geest dat ik door moest gaan. De lucht leek vreemd rustig en het enige geluid binnen in de wagen was mijn eigen kloppend hart en de rustige ademhaling van de kinderen. Nooit eerder had ik zo'n stilte meegemaakt. Plotseling werd alles duister om ons heen, een verblindende regen en wind met een verschrikkelijke kracht sloegen op de auto. Mijn adem stakte even in mijn keel. Maar plotseling hoorde ik in mijn gedachten een geweldig hemels koor dat deze vertrouwde regels zong:

„Als stormen van moeit' ons bedreigen, en haast onze vree doen vergaan, dan houdt nog het anker der hope, weldra breekt voor ons redding aan.”

Bijna overweldigd door de grote vrede die ik in mij voelde, besefte ik dat ik opnieuw een persoonlijke openbaring had ontvangen.

Wij kwamen veilig thuis. Hoewel er een wervelstorm geweest was die alles in zijn pad had vernield, konden wij uit de nieuwsberichten opmaken dat mijn man hem slechts enkele minuten voor was geweest en dat ik er precies middenin had gezeten als de Geest mij niet een andere kant op had geleid. Ik was dankbaar voor de zekerheid die ik daardoor verkreeg dat onze Vader zijn kinderen kent en liefheeft, dat Hij de hele weg die wij moeten gaan overziet en ons veilig naar onze bestemming zal leiden als wij naar Hem willen luisteren. □

Of wij nu sociologie of de leer der aardbevingen bestuderen, wiskunde of muziek, biologie of plantkunde, literatuur of rechten, wij zijn allemaal zonder uitzondering in hoge mate betrokken bij ons eigen bestaan.

Ik herinner mij dat ik tijdens mijn universiteitsjaren, iets meer dan dertig jaar geleden, als een „volwassen student” werd geclassificeerd. Ik vernam dat ik blijkbaar deze voorname status had verkregen omdat ik drieëneuhalf jaar in de Royal

HET WEZEN VAN ONS BESTAAN

Derek A. Cuthbert

„De schriftgeleerden waren verbaasd over zijn volwassenheid.”

Air Force had gediend, getrouwd was en de vader van een dochtertje was.

Zij, die verantwoordelijk waren voor deze classificatie, hadden er waarschijnlijk de officiële definitie niet van nagekeken, die zoals u weet „de volle wasdom bereikt hebbende” (*Van Dale*, blz. 2811) is.

Was ik in de ware betekenis van het woord een volwassen student? Had mijn militaire dienst in India, Burma en Hong Kong mij volwassen gemaakt? Oorlogservaring maakt iemand zeker in vele opzichten ouder, en men zegt dat reizen iemands kennis vergroot. Maar wijzer wordt men er zeker niet door.

Had mijn goed huwelijk met het vriendinnetje van mijn kinderjaren mij volwassenheid gebracht? Het had mij zeker grotere verantwoordelijkheden gebracht, mij vele mogelijkheden tot ontwikkeling geboden, en belangrijke beslissingen van mij gevegd.

Het is betrekkelijk gemakkelijk te bepalen wanneer een vrucht volwassen of rijp is, en het is duidelijk te zien als het overrijp is. Maar hoe staat het met ons? Worden wij automatisch volwassen en rijp na een zekere tijd? Is het voor een jong iemand mogelijk volwassener te zijn dan een oudere persoon, of voor een klein iemand volwassener te zijn dan een groot iemand? Dus moet ik denken aan de jonge Jezus in de tempel „te midden der leraren, terwijl Hij naar hen hoorde en hun vragen stelde” (*Lucas 2:46*). De schriftgeleerden waren verbaasd over zijn volwassenheid.

Volgens welke standaarden behoren wij te meten? Op de middelbare school en op de universiteit moest ik vele examens en proefwerken ondergaan. Er werden cijfers gegeven, soms minder dan men had gehoopt, soms hoger. Zijn academische graden een bewijs van volwassenheid? Ik

denk dan aan de geleerde Saulus van Tarsus die onderwezen was door Gamaliël, en wiens geleerdheid hem ertoe bracht de christenen te vervolgen. Is het niet prachtig dat Hij na zijn wonderbaarlijke bekering verklaarde: „Want ik had niet besloten iets te weten onder u, dan Jezus Christus en die gekruisigd” (*1 Korintiërs 2:2*).

Niet al mijn tijd als student werd in de collegezaal of bibliotheek doorgebracht. Ik bracht vele uren door op de sintelbaan, trainend voor sportevenementen. Tengevolge daarvan werd ik niet alleen gekozen voor het atletiekteam, maar ook voor de rugby- en cricketteams.

Zijn successen op sportgebied bewijzen van volwassenheid? Ik herinner mij een brief van een fijne jonge vrouw, die gescheiden was nadat zij maar twee jaar getrouwd was geweest. Zij klaagde: „Het enige waar mijn man aan dacht was sport, sport en nog eens sport. Hij was helemaal niet geïnteresseerd in ons huwelijk.” Misschien kunnen wij hieruit afleiden dat hij nog niet volwassen genoeg was voor het huwelijk, hoewel hij heel goed met de bal kon omgaan.

En hoe staat het met maatschappelijke verworvenheden? Tijdens mijn formele opleiding had ik wel zo'n beetje geleerd hoe met mensen om te gaan, ik had muziek, kunst en literatuur op prijs leren stellen, ik had geleerd met anderen te communiceren. Zijn deze dingen noodzakelijk om als volwassen beschouwd te kunnen worden? Zoals zo dikwijls het geval is geeft het leven van Jezus ons het antwoord hierop, want Lucas vertelt ons: „En Jezus nam toe in wijsheid en grootte en genade bij God en mensen” (*Lucas 2:52*).

Hier vinden wij de sleutel: evenwichtige vooruitgang in de vier gebieden van het

menselijk streven: verstandelijk, lichame-
lijk, geestelijk en maatschappelijk.

Toen ik van 1948 tot 1950 een dagstudie
volgde aan de Universiteit van Notting-
ham in Engeland, had ik niet het geluk
een heilige der laatste dagen te zijn. Ik wist
nog niets van het doel van mijn leven of
van de vooruitgang en de inspanning die
vereist waren om dit doel te bereiken. Op
academisch, atletisch en maatschappelijk
gebied ging het redelijk goed met mij.

Wat zijn de grondstoffen die Hij aan ons heeft toevertrouwd toen wij onze reis in de sterfelijkheid begonnen?

Geestelijk mankeerde er nogal wat aan,
want ik had een vorm van godsdienst
zonder veel inhoud. Ik was mijn hele
leven actief geweest in mijn kerk, maar
had geen vragen over de grondbeginse-
len ervan kunnen beantwoorden als men
mij die gesteld had.

Mijn werkelijke vooruitgang begon toen
ik bijna vierentwintig jaar was. Ik had net
mijn graad in economie en rechten
behaald aan de universiteit en was mijn
carrière begonnen als directie-assistent
bij een grote firma die handelde in textiel,
chemische producten en plastic.

Binnen enkele weken leidde – ik herhaal
leidde – de Heer mormoonse zendelin-
gen naar onze deur. Het waren er drie.
(De Heer wist dat zij het niet gemakkelijk
zouden krijgen.) Bovendien vertelde mijn

vrouw mij dat zij alle drie dezelfde
voornaam hadden – Elder.

Iedereen die de bijzonder goede filmstrip
heeft gezien waarin president Kimball ons
laat zien hoe wij als leden zendelingen
kunnen zijn, weet dat er bepaalde om-
standigheden zijn die het gemakkelijker
maken vriendschap te sluiten. Wij waren
een klassiek voorbeeld van gewijzigde
omstandigheden die ons meer openstel-
den voor het evangelie. Ik was niet slechts
pas voor het eerst als burger werkzaam,
maar wij waren ook net naar een nieuw
huis verhuisd, en bovendien was onze
tweede baby net geboren.

Ja, er waren vele omstandigheden in ons
leven veranderd, maar door de zendelin-
gen veranderde daarna onze hele kijk op
het leven. Wij leerden het plan van
zaligheid kennen, Gods plan voor onze
eeuwige vooruitgang. Gods plan om ons
te helpen ons ten volle te ontwikkelen,
ware volwassenheid te bereiken.

Onze maatstaven veranderden, toen wij
de waarheid van de boodschap die de
zendelingen ons onderwezen inzagen.
Ons leven werd voller en doelgerichter,
werd rijper en volwassener. Dit verklaar ik
tot u in volle ernst. Jezus Christus, de
Eniggeboren Zoon van de eeuwige Va-
der, is onze persoonlijke Heiland en
Verlosser. Hij heeft zijn kerk en het
evangelie hersteld zoals geprofeteerd was
en heeft opnieuw gesproken door middel
van zijn heilige profeten te beginnen met
de profeet Joseph Smith.

Een vriend, die de verandering in ons
leven had gezien, vooral met betrekking
tot het woord van wijsheid, zei: „Je zult
nooit slagen in het zakenleven als je niet
rookt of drinkt.” Hoe vergiste hij zich. Hij
ging failliet en ik maakte vooruitgang.

Onze doop werd een waar keerpunt in
ons leven, want de ogen van ons begrip

. . . die God trouw bleven en weigerden voor afgoden te knielen, en daarom in de
vuuroven van koning Nebukadnessar van Babylonië geworpen werden.

werden geopend. De reden van ons bestaan was ons duidelijk geworden; en wij hadden na de doop de Heilige Geest ontvangen om ons te helpen, te leiden, te troosten, en ons de „vreedzame dingen van het koninkrijk” te leren. (Leer en Verbonden 36:2.)

Mijn eerste, echte opdracht in de zaak vond bijna gelijktijdig plaats met mijn doop. Sommigen vonden het een voorbarige promotie voor een beginneling; maar de vensteren des hemels werden geopend en de beloofde zegeningen voor het betalen van de tiend werden uitgestort op ons nederig gezinnetje. (Zie Maleachi 3:10.) Hoe dankbaar waren wij en zijn wij voor het beginsel van de tiend.

En wat een gemakkelijk beginsel om na te leven. Wij betalen onze tiend eerst en dan helpt de Heer ons onze negen tienden verstandig uit te geven. Ik kan hiervan getuigen.

Wij hebben ons nooit zorgen gemaakt over wereldse bezittingen. Toen wij lid van de kerk werden hadden wij geen auto, geen telefoon, geen wasmachine, geen koelkast, geen stofzuiger. Wij hebben altijd geloofd in de vermaning en belofte van de Heer: „Maar zoekt eerst Zijn Koninkrijk en Zijn gerechtigheid en dit alles zal u bovendien geschonken worden” (Matteüs 6:33). Ik kan werkelijk getuigen van de waarachtigheid van deze woorden, want de dingen die ons konden helpen om het werk des Heren op een doelmatigere wijze te doen, werden ons geschonken.

Het omgekeerde is ook waar. Wij keerden na vijfentwintig jaar terug naar onze eerste woonplaats. Sommige van onze vroegere burens woonden er nog; zij waren precies dezelfde gebleven; zij waren niet volwassener geworden. Zij had-

den het evangelie geweigerd en waren geestelijk dood.

Mijn eerste belangrijke opdracht in de industrie was een fascinerende taak die mij de wonderbaarlijke wereld van de petrochemicaliën binnenleidde. Ik kreeg de leiding van de kostenberekeningen, de statistieken en de administratieve afdelingen. Plotseling kreeg ik te maken met scheikundigen en ingenieurs. Al gauw gebruikte ik hun technische taal, werkte grafieken uit die het fabricageproces van begin tot het einde weergaven, maakte verslagen over gemaakte vorderingen, en maakte duizenden berekeningen, schattingen en ontwerpen. Er waren grondstoffen en bijproducten, katalysatoren en verschillende producten die uit dezelfde grondstof gemaakt konden worden, er waren opbrengsten en capaciteiten. Het betekende veel werk en veel plezier, want ik genoot van mijn werk. Niet alleen werd mijn kijk op de industrie breder, ook mijn kijk op het leven. Er zijn zoveel overeenkomsten tussen het industriële proces en het leven op zich.

Ik ontdekte al spoedig dat de petrochemicaliën slechts het begin waren van een hele serie processen die met elkaar verband hielden, en die op het industrie-terrein waar ik werkte honderdtweënvijftig hectaren in beslag namen en tienduizend mensen aan het werk hielden. Het was fascinerend om de grondstoffen de fabriekspoorten te zien binnenkomen, de treinen vol olie en de vrachtwagens vol ruwe cellulose, en vele andere pakken van alle mogelijke vormen en afmetingen. Na enige tijd zag ik dan de wagens de fabriek verlaten vol met prachtige stoffen en nuttige artikelen van plastic, en ik vroeg mij af hoe dit wonder mogelijk was geweest. Het antwoord werd mij duidelijk toen ik niet alleen het

industriële proces maar ook het leven bestudeerde. Er had verandering plaatsgevonden! Geleidelijk raakte ik vertrouwd met het industriële proces dat zulke prachtige veranderingen tot stand kan brengen, zodat stromen olie en bergen houtpulp veranderd werden in dingen die in het dagelijks leven gedragen en gebruikt worden.

Maar het leven dan? Is dat ook niet een proces? Ondergaan ook wij niet veranderingen, wijzigingen, om te worden wat wij zouden moeten worden, wat onze Vader verwacht en hoopt dat wij zullen worden? Wat zijn de grondstoffen die Hij aan ons heeft toevertrouwd toen wij onze reis in de sterfelijkheid begonnen, toen wij het proces om zoals Hij te worden begonnen? Ten eerste, onze intelligentie, „of met andere woorden, licht en waarheid” (Leer en Verbonden 93:36).

Ten tweede, ons geestelijk lichaam, geschonken door onze eeuwige Vader, want Hij is de „Vader der geesten” zelf. (Hebreeën 12:9.)

Ten derde, ons stoffelijk lichaam, waarin onze geest huist gedurende ons verblijf op aarde.

Ten vierde, ingeboren talenten en gaven, want „elke goede gave (komt) van Christus. . .” (Moroni 10:18.)

Ten vijfde, een aarde „waarop (wij) kunnen worden” (Abraham 3:24).

Ten zesde, de tijd die ons gegeven is en die wij niet mogen „verbeuzelen” (Leer en Verbonden 60:13).

De manier waarop wij deze kostbare grondstoffen gebruiken of liever veranderen bepaalt wat ons leven zal zijn.

De Heiland verklaarde: „Wist gij niet, dat Ik bezig moet zijn met de dingen mijns Vaders?” (Lucas 2:49.) Wat zijn de dingen van onze Vader? Heeft Hij niet gezegd dat het zijn werk is „de onsterfe-

lijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen”? (Mozes 1:39.) Dit moet dus volwassenheid zijn, het bereik van goddelijke eigenschappen.

De Heiland leerde: „Want eng is de poort, en smal de weg, die ten leven leidt, en weinigen zijn er, die hem vinden” (Matteüs 7:14). De weg die naar het eeuwige leven leidt is niet alleen eng en smal, vereist niet slechts discipline en gehoorzaamheid, maar hij is ook lang, een leven lang.

De profeet Nephi legde hier de nadruk op toen hij verklaarde dat nadat men het rechte smalle pad had betreden, men „standvastig in Christus voorwaarts (moest) streven, met onverzwakte hoop, en met liefde voor God en alle mensen. Indien gij aldus voorwaarts zult streven, en u in Christus’ woord verheugt, en volhardt tot het einde toe, dan zegt de Vader: Gij zult het eeuwige leven hebben” (2 Nephi 31:20).

Om terug te keren naar onze petrochemicaliën, het allereerste proces dat er in de installatie plaatsvond was het „kraken”. De olie ging dan door een intens verhitte oven waardoor verschillende gas- en oliebestanddelen van elkaar gescheiden werden.

Als kleine jongen was ik erg onder de indruk, en ik ben het nog, van het verhaal van Sadrak, Mesak en Abednego die God trouw bleven en weigerden voor afgoden te knielen, en daarom in de vuuroven van koning Nebukadnessar van Babylonië geworpen werden. De koning was verbaasd toen hij niet drie maar vier mannen vrij rond zag wandelen midden in het vuur, zonder letsel, en hij verklaarde: „en het uiterlijk van de vierde gelijkt op dat van een zoon der goden” (Daniël 3:25). Bent u in staat om kritiek en verleiding te weerstaan en „alle vurige pijlen van de

... want onze Heer en Heiland, Jezus Christus, stierf opdat wij zouden kunnen leven.

goddelozen” (Leer en Verbonden 27:17)? De Heer wil niet dat wij zelfs maar een barst in de wapenrusting van de deugd hebben. Hij wil dat wij er onge-deerd doorheen komen door waarheid, rechtvaardigheid en geloof op ons te nemen, en dan voorwaarts te gaan en het evangelie van de vrede te prediken door de Geest binnen in ons. Dit zullen wij doen als wij ons fundament op „de rots van onze Verlosser, de Christus, de Zoon van God,” bouwen, een fundament dat zo vast is, dat „indien de mensen op dat fundament bouwen, (zij niet) kunnen vallen” (Helaman 5:12). Ik heb een aantal mensen de vraag gesteld: „Zou u zich liever veilig voelen dan onveilig”? Het antwoord is altijd zonder uitzondering: „Ik zou mij natuurlijk liever veilig voelen” geweest. Waarom is het dan dat zovelen van ons handelen alsof wij een andere mening zijn toegedaan? Als wij iets on-reins of onwaardigs doen, of zelfs maar denken, zijn wij niet veilig, want de Heilige Geest trekt zich terug, „omdat de Geest des Heren niet in onheilige tempelen woont” (Helaman 4:24).

Het is gemakkelijk te bepalen wanneer een vrucht rijp is. Maar hoe staat het met ons?

Mijn werk met de petrochemicaliën gaf mij meer stof tot nadenken. Na het kraken ontstonden er zwaardere oliën die dan geraffineerd werden tot een hele reeks olieprodukten. Al eeuwen lang, zelfs duizenden jaren lang, is het smelten een belangrijk onderdeel geweest van het

industriële proces, vooral in verband met de kostbare metalen.

De Heer zelf is als „het vuur van de smelter” (Maleachi 3:2), en als wij ernaar streven op Hem te lijken zullen wij het schuim en de afval uit ons weg laten werpen. Daarom kunnen wij ons dan ook afvragen: Zijn wij zuiverder dan een jaar geleden, een maand geleden, een week geleden? Heeft er een zuivering, een reiniging plaatsgevonden? Hebben wij gewoonten en tradities die onze vooruitgang terughielden overwonnen?

In ons leven is niet alleen het veranderingsproces belangrijker, maar ook de doelmatigheid van de verandering. Hoe krachtadig zijn wij de van God ontvangen grondstoffen waarover wij gesproken hebben aan het veranderen? Wat is de opbrengst van ons leven geweest? Bijvoorbeeld, hoeveel tijd hebben wij verknoeid, hoeveel talenten hebben wij niet ontwikkeld, hoeveel intelligentie hebben wij genegeerd? Verstand en geest, energie en talent, ruimte en tijd, zij alle vallen onder onze rentmeesterschap. Onze vrijgevige Vader heeft deze niet gegeven om ze te misbruiken, maar om ons leven ermee te veranderen tot een voorbeeld en ten dienste van anderen. „En wie ook een getrouwe, rechtvaardige en wijze rentmeester zal worden bevonden, zal in de vreugde zijns Heren ingaan en het eeuwige leven beërven” (Leer en Verbonden 51:19).

Medestudenten van het evangelie van Jezus Christus, ik prijs u vanwege uw getrouwheid, maar ik zeg tot u, wees zelfs nog getrouwer. Ik prijs u voor alles wat u bereikt hebt op allerlei gebied, maar ik zeg tot u, wees nog ijveriger. Ik prijs u voor de geestelijke instelling die u uitstraalt, maar zeg tot u, streef ernaar uw instelling nog geestelijker te maken.

Ik bid om de woorden van de apostel Paulus te gebruiken, dat „mijn spreken en mijn prediking” niet kwam „met meeslepende woorden van wijsheid, maar met betoon van geest en kracht, opdat uw geloof niet zou rusten op wijsheid van mensen, maar op kracht van God” (1 Korintiërs 2:4–5). Ik bid ook dat „de Geest van de Heer, de Almachtige. . . een grote verandering in ons, of in ons hart heeft teweeggebracht, zodat wij geen lust meer hebben om het kwade te doen, maar wel om voortdurend het goede te doen”. Dit was het resultaat van de toespraak van koning Benjamin. (Mosiah 5:2.)

Ik wil u een gelijkenis vertellen. Er was eens een man die van de natuur wilde genieten en in een bos ging wandelen langs de oever van een heldere, stromende rivier. Terwijl hij de schoonheid van Gods werk bewonderde, dwaalde zijn aandacht van het pad weg. Het was niet erg vlak en hier en daar groeiden er zelfs wortels overheen. Hij struikelde over een van deze en viel hals over kop in het water. Het water was dieper dan hij had gedacht en hij kon niet zwemmen. Hij riep om hulp, maar niemand hoorde hem en hij zonk weg in het water. Hij kwam weer aan de oppervlakte en probeerde opnieuw te roepen, zijn hoop werd zwakker en weer zonk hij weg in het water. Zijn geroep was al zwakker toen hij voor de laatste keer bovenkwam, maar wie zou hem nu nog horen? Maar iemand anders wandelde dichtbij, hij had het geroep gehoord, dook in het water en bracht hem veilig aan de kant. Toen de man bijkwam keek hij op in het gezicht van zijn redder en zei: „O, dank u, dank u dat u mij gered hebt. Wat kan ik doen om u mijn liefde en waardering te tonen?” Zijn redder glimlachte en zei: „Er zijn vele

dingen die u voor mij kunt doen.” En hij onderwees hem vol liefde en zorg. Toen gebeurde er iets droevigs: de man die hem gered had stierf tengevolge van zijn reddingsactie, en de man die hij gered

---

Ik prijs u vanwege uw
getrouwheid, maar ik zeg tot
u, wees zelfs nog getrouwer.

---

had bleef in leven. Ondanks zijn verdriet, had hij een warm gevoel van binnen, want hij wist wat hij kon doen om zijn liefde en dankbaarheid voor zijn redder te tonen. Zo is het met ons, want onze Heer en Heiland, Jezus Christus, stierf opdat wij zouden kunnen leven. Wij weten wat wij moeten doen, want Hij heeft het ons verteld: „Wanneer gij Mij liefhebt, zult gij mijn geboden bewaren” (Johannes 14:15).

Er is niets kostbaarder voor mij dan mijn getuigenis van Jezus Christus. Ik getuig tot u dat Hij mijn Heiland en mijn Verlosser is, de Zoon van de almachtige God. Ik weet dat Hij leeft, dat Hij zijn kerk leidt, hersteld in al zijn volheid, en dat Hij heden ten dage spreekt door middel van profeten, onze geliefde profeet, president Spencer W. Kimball.

Moge de zegeningen des Heren bij u zijn bij uw studie en in uw persoonlijk leven, bij moeilijkheden die u kunt ondervinden en als u beslissingen moet nemen, bij het volwassen worden en in uw gehele leven, dat ten doel heeft „de maat van de wasdom der volheid van Christus” te bereiken. (Efeziërs 4:13.) □

Toen ik het bejaardentehuis binnenging dacht ik eigenlijk helemaal niet aan oma, hoewel zij stervende was. Ik hield van haar en de gedachte dat zij er spoedig niet meer zou zijn maakte mij

verdrietig, maar zij had er zo lang op gewacht om weer bij opa te zijn dat haar sterven een zegen leek, een lang verwachte beloning voor haar trouw. Ik verlangde zelf naar een dergelijke zekerheid wat de

DE WIJSHEID VAN OMA WINDSOR

Colleen Riley

toekomst betreft. Ik worstelde met eer, belangrijk besluit en voelde mij helemaal verward; ik had de Heer gesmeekt mij mijn gemoedsrust terug te geven. Daarom was ik verbaasd dat er een gevoel van kalmte over mij kwam toen ik de kamer van mijn grootmoeder betrad. Zij huilde. Zij veegde de tranen van haar wangen en vertelde mij zacht dat zij haar leven had overdacht en overstelpt was geweest door de zegeningen die de Heer haar gegeven had. De kalmte en de dankbaarheid die van haar uitstraalden deed mij mijn aardse zorgen vergeten. Ik besefte nauwelijks dat ik daar stond en in de schemer naar haar luisterde. Zij straalde, tenger en stervend, maar zij straalde.

Elke ongeduldige gedachte die ik ooit over haar gehad had verdween uit mijn geest, en ik voelde mij zo nederig dat ik er geen woorden voor kan vinden om het uit te leggen. Waarom kunnen dergelijke ogenblikken ons niet voor altijd bijblijven? Ik nam haar gerimpelde hand in de mijne. Ik vroeg haar waaraan zij dacht. Zij zei iets dat ik dikwijls zelf gevoeld had, maar nooit precies onder woorden had kunnen brengen. Zij schudde haar hoofd en zei: „Ach kindje, als je eens wist waaraan ik allemaal dacht.” Toen vertelde ze mij dat ik er anders uitzag: Ik antwoordde haar dat ik mijn ogen niet had opgemaakt en dat ik haar daarom mogelijk anders voorkwam. Maar zij had niet eens naar mij gekeken. Zij had het raam uit liggen staren en toen zei zij: „Nee, je bent anders dan toen je binnenkwam. Je ziet je toekomst voor je en je vraagt je af wat er met je zal gebeuren.” Mijn ogen vulden zich met tranen. Zij had gelijk. „Wees niet zo ongeduldig, kind. De Heer heeft vele goede dingen voor je weggelegd, en Hij heeft je heel erg lief. Maar je bent ongeduldig, net als ik. Je wilt de Heer

vertellen wanneer je ergens klaar voor bent en wanneer niet.”

Toen glimlachte ze. „Ik ben mijn levenslang een beproeving voor de Heer geweest wegens mijn ongeduld, en nu aan het eind van mijn leven besef ik dat Hij nog steeds van mij houdt. Hij heeft mij lief.” Toen zij zweeg liepen de tranen over haar wangen. Uiterlijk huilde ik niet, maar toen ik haar tranen zag, kwamen de mijne ook. Dat ogenblik beleefden wij samen als kinderen van God, niet als een oude vrouw en haar kleinkind. Zo zal ik mij oma Windsor herinneren, en als mijn tijd komt om naar haar toe te gaan, hoop ik dat zij trots op mij zal zijn.

Ik ging de stoep van het bejaardentehuis af met een getuigenis erbij, dat er werkelijk Iemand is die groter is dan wijzelf, en dat Hij veel meer van mij houdt dan ik mij kan indenken. Hij heeft mij zo gezegend! Nu ik dit weet kan ik niets anders zijn dan het beste dat ik kan zijn. Als ik faal, straf ik mijzelf. Hij is een God die overvloedig van liefde, niet van haat of wrok. Ik doe zoveel dingen verkeerd, en toch houdt Hij van mij. Toen ik die dag naar het gezicht van oma keek, kon ik die liefde zien. Ik zag er wijsheid, nederigheid en vrede; een overweldigende vrede. Ik wou dat ik het gevoel dat ik toen had op stenen platen, die eeuwig zouden blijven bestaan, had kunnen graveren. □

Opmerking van de redactie: Colleen Riley werd drie jaar na de dood van haar grootmoeder gedood bij een auto-ongeluk. Het bovenstaande verhaal komt uit haar dagboek.

Op weg naar huis na de priesterschapsvergadering van de algemene conferentie stopten wij eens toen ik vijftien jaar oud was bij een pizzazaakje, en tengevolge daarvan leerde ik een les over tiend die ik nooit zou vergeten.

Mijn vader, mijn twee broers en ik hadden honger. Terwijl wij op onze bestelling wachtten, zag ik dat een van mijn vrienden de tafels aan het schoonmaken was.

Ik vroeg hem hoe hij die baan had gekregen, en hij vertelde mij dat ze nog meer hulp nodig hadden. Enkele minuten later kwam hij terug en vertelde mij dat de beheerder mij direct wilde spreken. Misschien was het omdat ik een net hemd en een das droeg, dat de beheerder onder de indruk scheen. Het interview vlotte goed. Ik vertelde hem dat ik niet op zondag wilde werken, en hij zei dat dat

„Beproeft mij toch”

Scot R. Meyers

geen enkel probleem zou zijn, er waren mensen genoeg die voor mij in zouden willen vallen. Ik werd aangenomen en kon zo gauw als dat mogelijk was beginnen.

In de twee daarop volgende jaren werkte ik mij omhoog tot de positie van pizzakok. Toen op een avond merkte ik dat een van mijn normale dagen van de werkdienst geschrapt was. Mijn baas vertelde mij, dat als ik mijn gebruikelijke aantal uren wilde werken, er altijd nog de zondag was. Ik werkte een zondag en voelde mij erg slecht op mijn gemak, dus weigerde ik om nog eens op zondag te werken. Mijn relatie met mijn baas werd er niet beter op en ik begon uit te kijken naar een ander baantje.

Ik moet erbij vermelden dat, hoewel ik beslist weigerde om zondags te werken, ik erg laks was wat het gehoorzamen van een andere wet betreft, de wet van tiend. Ik betaalde helemaal geen tiend tenzij mijn ouders mij daartoe aanspoorden. Dan antwoordde ik meestal: „Ja, ja zeker”, en deed de volgende week iets in de enveloppe. Ik begreep gewoon niet wat voor zin het had om een tiend van mijn zuur verdiende geld weg te geven. Ik bleef ander werk zoeken, maar zonder resultaat. Ik bad oprecht tot mijn Hemelse Vader en vertrouwde erop dat Hij mij zou helpen. Op een avond, tijdens mijn gebed, kwam er een gedachte in mij op. Waarom zou de Heer mij helpen een andere baan te vinden als ik niet eens mijn tiend betaalde van de inkomsten van mijn tegenwoordige baan?

Ik zocht een paar teksten op:

„Beproeft Mij toch daarmee, zegt de

Here der heerscharen, of Ik dan niet voor u de vensters van de hemel zal openen en zegen in overvloed over u uitgieten” (Maleachi 3:10).

„Ik, de Here, ben gebonden, wanneer gij doet, wat Ik zeg; maar wanneer gij niet doet, wat Ik zeg, hebt gij geen belofte” (Leer en Verbonden 82:10).

Ik besloot het gebod te gehoorzamen. Ik ging naar de bank en nam een grote som geld van mijn spaarrekening op om mijn achterstallige tiend te betalen. Ik bracht het nog diezelfde avond naar het huis van de bisschop.

Bij het zoeken naar beter werk had ik onder andere gesolliciteerd bij een zaak die geluidempers installeerde. Dat was in januari geweest, en zij hadden gezegd dat zij pas in december meer hulp nodig zouden hebben. Twee dagen nadat ik mijn tiend had betaald, belde iemand van die zaak mij op en bood mij aan de volgende dag te beginnen. Tegen de tijd dat ik op zending ging, verdiende ik drie keer zoveel als toen ik als pizzakok werkte en bovendien kreeg ik nog een flinke provisie. Ik kon de helft van de kosten van mijn zending zelf betalen. Bovendien belde mijn werkgever van het geluidempersbedrijf mijn ouders op toen ik ongeveer een jaar op zending was geweest om te vragen of hij mocht helpen de rest van mijn zendingskosten te betalen.

Sommige mensen zullen wel zeggen dat dit alles gewoon toeval was. Ik zou geneigd zijn te zeggen dat ik gezegend werd, omdat ik tienslotte een beginsel van het evangelie begon te leven. De tiend ontsluit een deur tot de zegeningen van de Heer. □

L.D.S. CHURCH
WINTER SERVICES DEPT.
LIBRARY
MAR 10 1982

„De Here
is waarlijk
opgestaan”

(Lukas 24:34)